

» V svetlobi, v senci menjajo obraz stvari sveta:
najlepša vigred sleče rosna čuda,
a česa ne zamete zimski čas,
kar sije venomer kot draga ruda,
je luč srca.«

Cene Vipotnik

UVODNIK

DIREKTOR SREČKO MLAČNIK

Potem nenadoma jesen.

Ne vem koliko se jih še spomni marčevskega snežnega neurja, ki je lomilo drevje. Zelo daleč je mraz z začetka junija. Vroči julijski dnevi so še nekje v spominu, vendar ne ogrejejo. Tako to gre. Dnevi so lahko zelo dolgi, letni časi se prehitro menjavajo, da potem naenkrat ugotovimo, da je že nastopil neki drugi čas, pa naj bo to jesen ali starost.

Zanimivo je, da imamo za jesen vedno veliko načrtov: pospravljanje, pa ozimnica, pa vse tisto, kar v času počitnic ni šlo.

Kaj pa za starost? Imamo načrte. Smo nanjo pripravljeni?

Vse tisto, za kar prej ni bilo časa bomo storili, si ponavadi rečemo? Pa vemo, kaj to je? So to neprebrane knjige? So to potovanja? So to neuresničena prijateljstva? Ali zgolj drobna opravila, ki prinašajo srečo in spokojnost? Vse to in več pričakujemo. In da le ne bi zmanjkalo časa. Del te priprave na starost lahko daje tudi Koroški dom. Z vsemi prireditvami. S prijateljskimi skupinami. S svojo odprtostjo.

Pripraviti se moramo, da ne bo potem nenadoma starost.

Spoštovani stanovalci doma za starejše, spoštovani sorodniki in vsi, ki skrbite za stanovalce, vam je namenjeno glasilo.

Župan Občine Ravne na Koroškem, mag. Tomaž Rožen

V tokratni številki vašega glasila Moj drugi dom se predstavlja občina Ravne na Koroškem. Našo občino najbrž vsi poznate, saj mnogi tudi prihajate iz naše skupnosti. Ob tej priložnosti bi Vam rad zaželel vse lepo in dobro pri vašem bivanju v črneškem domu za starejše. Prepričan sem, da ste v domu našli prijatelje in da vso osebje prijazno skrbi za vaše dobro počutje.

Starost oziroma tretje življenjsko obdobje, ki ga preživljate, je posebno obdobje. Na vaši dosedanji življenjski poti ste ustvarili veliko. Doživeli ste tako lepe kot manj lepe trenutke. Sedaj imate za sabo bogate življenjske izkušnje in na osnovi tega pridobljeno modrost, ki se je ne da dobiti drugače. Modrosti, kot jo da življenje, se ne da dobiti v šoli ali na fakulteti, tam dobimo samo znanje. Zato tudi velja, da je življenje najboljša šola. Tako ste vi sedaj lahko učitelji mlajšim generacijam, njim podelite svoje izkušnje in jim tako pomagajte na njihovi življenjski poti. Tako je vaše življenjsko obdobje lahko še vedno ustvarjalno in bogato in zaradi tega zelo posebno in lepo.

Vsi poznamo rek, da je človek star toliko, kot se starega počuti. Sam temu verjamem. Dejstvo je, da nam vsem z leti zdravje počasi peša, toda naše počutje lahko kljub temu ostaja mladostno in veselo. Dokaz temu so vse vaše aktivnosti, ki jih resnično ni malo in vidimo lahko, da ste zelo aktivni in ustvarjalni. Pa tudi za zdravje lahko marsikaj sami postorimo.

Prepričan sem, da za vaše zdravje in dobro počutje v domu za starejše ustrezno skrbi strokovna, usposobljena, prijazna in ustrezljiva ekipa zaposlenih. Kolikor sem jih imel

priložnost spoznati, vem, da se zelo trudijo za Vas in da ste v dobrih rokah. Vaš vsakdan skušajo popestriti z raznovrstnim dogajanjem, z mnogimi aktivnostmi in tudi z izdajanjem tega glasila. Vaši sorodniki pa so vaši zvesti obiskovalci, ki jim pomenite zelo veliko.

V imenu občank in občanov Občine Ravne na Koroškem vsem zaposlenim v domu in sorodnikom stanovalcev izrekam zahvalo za skrb, prijaznost in vso dobroto, ki jo dajete stanovalcem. Vsem stanovalcem pa pošiljam lepe pozdrave, želim vam prijetno počutje, obilico zdravja in predvsem dobre volje.

RAVNE NA KOROŠKEM – ŽIVLJENJE OB MEŽI

Občina Ravne na Koroškem obsega slikovito pokrajino spodnjega dela Mežiške doline, ob meji z Avstrijo. Po površini obsega 63.4 km² s 16 naselji in ima nekaj nad 12.000 prebivalcev. Njen osrednji del odlikuje gostejša poseljenost doline z mestnim središčem Ravne na Koroškem, okoliške hribe pa zvečine pokriva gozd. Značaj prostora okrog urbanih polov je pretežno kmetijski, z oblikovanimi posameznimi zaselki ter avtohtonim razpršenim tipom poselitve.

Gospodarstvo občine je razvojno naravnano v pospešeno preoblikovanje iz monokulturne dejavnosti z izrazitim industrijskim težiščem na območju železarne v širšo paleto ponudb izdelkov in storitev. Poleg še prevladujoče težke industrije so močnejše razviti kovinska industrija, gradbeništvo in promet. Okostje turistične ponudbe tvori širše območje Uršlje gore z Rimskim vrelcem, Prežihovo bajto, Ivarčkim jezerom in smučiščem na Ošvenu.

Mesto Ravne na Koroškem je gospodarsko, kulturno in upravno težišče občine in celotne Mežiške doline, z vsemi pomembnejšimi skupnimi dejavnostmi. Srednjeveški **trg Guštanj** se je ob sotočju reke Meže in potoka Suha začel razvijati sredi 13. stoletja. Danes predstavlja staro mestno jedro cerkev sv. Egidija z ohranjenimi hišami v Stari ulici in na Trgu svobode. Na južno teraso nad mestnim jedrom, na **Čečovje**, vodijo mogočne stopnice, za njimi pa je arhitekturno dobro zasnovano industrijsko naselje z več stanovanjskimi hišami in bloki. Na vzhodni terasi je zraslo urbano naselje **Javornik**. Ravne so kljub hitri rasti po drugi svetovni vojni dobile videz urejenega sodobnega mesta.

Kotlje, rojstni kraj pisatelja Lovra Kuharja – Prežihovega Voranca, se stiskajo k Uršlji gori, štiri kilometre jugozahodno od Raven na Koroškem. Vas leži sredi Hotuljske kotline, razgibane ravnine, polne naravnih lepot.

Središče vasi so stare vaške Kotlje, v bolj gozdnate predele proti Podgori pa so se razrasle moderne stanovanjske hiše. Večji naselji v občini sta še **Brdinje** in **Tolsti Vrh**.

Na geografsko razgibanem prostoru ravenske občine je ohranjena izjemno pestra kulturna dediščina, arheološka, zgodovinska, umetnostno zgodovinska, etnološka in tehniška

dediščina. **Številni spomeniki so dokumenti časa** in govorijo zgodbe o življenju ob reki Meži ter na pobočjih Uršlje gore in okoliških hribov. Posamezne arheološke najdbe izpričujejo življenje še pred prihodom Rimljanov, ki so tod mimo speljali cesto.

Najpomembnejši kulturnozgodovinski spomenik je **grad Ravne** z dominantno lego na terasi nad železarno. Grad ima razgibano gradbeno zgodovino in več lastnikov, med katerimi so mu grofje Thurn sredi 19. stoletja dali današnjo podobo. Zadnja celovita obnova gradu je v celoti upoštevala zahteve varstva kulturne dediščine, hkrati pa je zagotovila funkcionalne prostore za delo **Koroške osrednje knjižnice** dr. Franca Sušnika, ki domuje v gradu od leta 1949. Knjižnica se ponaša z bogatim knjižnim fondom, z domoznansko zbirko in z dragocenimi dokumenti, med katerimi ima posebno mesto Dalmatinova biblija iz 16. stoletja.

Ravenski muzej ima v gradu stalne zbirke iz zgodovine kraja in Mežiške doline, tu je bogat lapidarij z rimskimi kamni, v muzeju na prostem pa zbirka narodopisnih objektov s frnačo, sušilnico lanu in sadja ter z značilno koroško kaščo. Jedro etnološke zbirke predstavlja Vrhnjakova dimnica.

Zadnji lastniki gradu, grofje Thurni, so pred 140 leti uredili lep **grajski park**, zasajen povsem naravno. V ljudeh vzbuja občutek sproščenosti in enostavnosti, prepletajo ga številne sprehajalne poti, na tihih koticih so postavljene klopi za oddih. Predstavlja estetski okras mesta, priljubljen kraj za vsakodnevni oddih in sprostitev ter lepa zelena pljuča Mežiške doline.

V neposredni bližini gradu sta **gimnazija in odlično urejen športni center**, ki skozi vse leto nudi široko paleto športno-rekreacijskih dejavnosti. Za aktivno preživljanje prostega časa so na razpolago mestno kopališče z olimpijskim bazenom, pokrit zimski bazen, sodoben atletski stadion, športna igrišča in dvorane, tenis center in smučišče Poseka, primerno za rekreacijo ljubiteljev belega športa. Urejeno je tudi za nočno smuko, njegova osvetlitev pa daje v večernih urah mestu svojstven in značilen kolorit.

Med umetnostno zgodovinskimi spomeniki s področja sakralne umetnosti vzbuja zanimanje najvišje ležeča cerkev v Sloveniji, **sv. Uršula**, zgrajena na vrhu Uršlje gore na 1696 metrov nadmorske višine. Ob nekdanjem mogočnem Šratneškem gradu stoji **podružnična cerkev sv. Mohorja in Fortunata**, v Kotljah pa **župna cerkev sv. Marjete**.

V mestu Ravne na Koroškem stojita dve cerkvi. Središče nekdanjega trga je predstavljala danes **župna cerkev sv. Egidija**, na robu mesta, ob regionalni cesti Dravograd - Prevalje, pa

stoji **podružnična cerkev sv. Antona**. V njenem prezbitteriju so ohranjene freske Mojstra iz Nonče vasi, ki je v prvi četrtini 15. stoletja s svojo delavnico deloval na območju Koroške.

Nad Kotljami je pod Preškim vrhom urejen spominski muzej **Prežihova bajta**, etnološki in memorialni spomenik, ki predstavlja tradicionalno koroško hišo malega kmeta, bajtarja ter življenje in delo pisatelja Lovra Kuharja, Prežihovega Voranca.

Na Strojni je ohranjena **Janeževa domačija**, eden najlepših primerov lesene kmečke arhitekture na Koroškem. Mogočna stanovanjska hiša je izjemen primer ljudskega stavbarstva, ki v osnovi izvira iz 17. stoletja. Razen obokane črne kuhinje in kletnega dela je hiša v celoti lesena. Od gospodarskih poslopij sta najzanimivejša kašča in na T oblikovano gospodarsko poslopje z značilnim dovoznim mostom.

Drugo, prav tako zanimivo kmečko arhitekturo predstavlja **Kurtnikova domačija** na Brdinjah.

Spodnja Mežiška dolina ima kar nekaj izvirov mineralne vode. Najbolj znan je zagotovo **Rimski vrelec** z naravno mineralno vodo, izjemno bogato z železom. Nekdaj je bila bolj cenjena kot katerakoli druga mineralna voda, najbolj pita v vseh večjih mestih Avstro-Ogrske in izvažana celo v Ameriko. Konec 19. stoletja je bilo tu daleč znano letovišče. Vodo so tudi stekleničili, ugodno je vplivala na bolnike z različnimi zdravstvenimi težavami, predvsem “za bolne na želodcu in mehurju, za nahodne in malokrvne”.

Geološke raziskave so pokazale, da so v globinah pod Uršljo goro še velike količine vode in da obstaja precejšnja verjetnost tudi za obstoj in koriščenje termalnih vod.

Vzhodno od Raven na Koroškem leži v reki Meži velik blok pegmatita – **Votla peč**, ki se je odlomil od višje ležečih sklanih pobočij in predstavlja naraven most, pod katerim teče reka. Ta redka naravna znamenitost je edinstven geomorfološki pojav v Sloveniji.

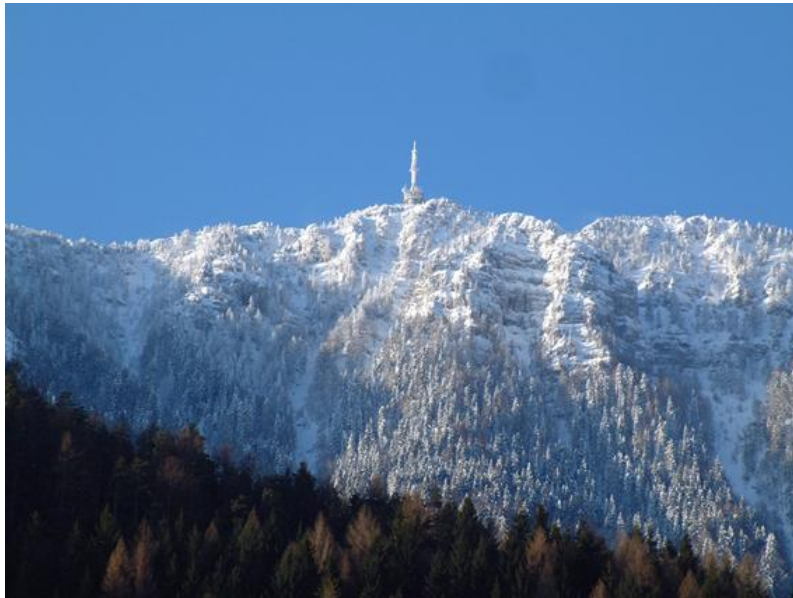
V dolini Meže v Tolstem vrhu pada na dvorišče Cesnikove domačije slikovit **slap**. Gradita ga dve skalni stopnji. Spodnja je visoka okoli 16 metrov, zgornja pa 10 metrov. Tako slap predstavlja s 26 metri enega največjih slapov v metamorfnih kamninah.

Ob vznožju Uršlje gore se soncu razkazuje Ivarčko jezero, ki se je iz nekdanjega naravnega jezera spremenilo v lep rekreacijski center z urejenimi športnimi igrišči, prostori za oddih in sončenje in vsemi drugimi rekreacijskimi površinami. Jezero je prijetna in priljubljena rekreacijska točka domačinov in okoliških obiskovalcev. Od tod je blizu na vrh Uršlje gore, še bližje pa je do znanega **smučišča Ošven** z izjemno lepimi smučarskimi tereni in vlečnico. Ivarčko jezero in Ošven sta povezana s sodobno sedežnico, center pa se v zadnjem času pospešeno razvija.

Med spomeniki oblikovane narave izstopa ravenski **grajski park**. Domačinom predstavlja estetski okras mesta, priljubljen kraj za vsakodnevni oddih in sprostitev ter lepa zelena pljuča Mežiške doline. Zaradi enkratnega občutka njegovih oblikovalcev za estetiko in naravno ubranost pa pritegne park tudi obiskovalce od drugod.

Da v teh krajih že stoletja živi slovenski rod, pričajo tudi številne **košate lipe**, ki krasijo dvorišča naših kmetij. Preko trideset so jih strokovnjaki uvrstili med zaščitene naravne spomenike.

Za spoznavanje biserov narave se moramo povzpeti še na najvišjo točko v občini – **na Uršljo goro**. Znana izletna točka je zaradi dokaj izolirane lege tudi pomembno bivališče mnogih visokogorskih rastlin in živali. Na njenem ovršju bivata divji petelin in rušavec, ki sodita v srednji Evropi in Sloveniji med močno ogrožene vrste ptic. Gora je bogata tudi s planinskimi rožami in je potencialna lokaliteta evropskega naravovarstvenega omrežja NATURA 2000.

» Uršlja gora: nihče,
ki je iz njenih grud
kruh okusil, je ne more pozabiti.
Kot velika ljubezen je,
ki vse dalje sveti...«

dr. Franc Sušnik

Med bogato kulturno dediščino Raven na Koroškem, Mežiške doline in celotne Koroške ima posebno mesto **tehniška dediščina**, zlasti tista s področja železarske industrije. Večstoletna železarska tradicija je pustila veliko zapuščino, ki je ohranjena v ravenskem muzeju, v železarni in v mestu, katerega prebivalci varujejo številne drobne dokaze vsakdanjega življenja z industrijsko preteklostjo.

Do danes so na robu železarne, v neposredni bližini cerkve sv. Antona, prvotno podobo ohranili trije objekti: krčilnica - **štauharija**, delavska stanovanjska hiša - **personal** in **laboratorij**, izjemni in enkratni kulturni spomeniki, pomniki železarske tradicije. Historično območje je muzejsko varovano in razglašeno za tehniški spomenik.

Med industrijsko dediščino Raven na Koroškem je na svojstven način moč šteti tudi jeklene skulpture **Forme vive**, nastale na sedmih mednarodnih kiparskih simpozijih v letih 1964 do 1989. Umetniki, kiparji iz petnajstih različnih držav, so v sodelovanju z mojstri iz železarne ustvarili trideset izjemnih umetnin iz železa in jekla, ki bogatijo arhitekturno podobo mesta in okoliških krajev

NAŠE POTI

Cesta mošta poteka po naseljih Tolsti Vrh, Strojna, Zelenbreg, Šentanel, Jamnica in Suhi Vrh. Turistična trasa vodi po kmetijah, kjer je mogoče poskusiti koroški mošt -jabolčnik. Ta pijača je zaščitni znak koroških domačij; le redke so kmetije, ki ga ne pridelujejo vsaj za lastne potrebe. Dostop do "moštne ceste" je možen iz treh smeri: z Raven, s Prevalj on od Štoparja pri Prevaljah. Pot je v speljana po lokalnih gozdnih cestah in poteka večinoma v senci gozdov, zato je še posebej primerna za gorske kolesarje in pohodnike.

Vorančeva pot, zarisana v Kotlje, Podgoro in Preški vrh, je svojevrsten, značilen in enkraten spomenik. Iz trde zemlje vedno znova raste lepota pisane besede, ki jo je s svojimi deli tej pokrajini podaril Lovro Kuhar – Prežihov Voranc, in predstavlja postaje pisateljevega življenja v rojstnih Kotljah, od rojstva naprej. Začne se v središču Kotelj in konča na vaškem pokopališču, ob pisateljevem grobu.

Fužinarska pot nas vodi iz naselja Javornik za reko Mežo proti Dobrijam in nato po Breznikovem grabnu proti Koroškem Selovcu do Sv. Neže. Nazaj pelje pot čez Brdinje, mimo ene naših najstarejših kmečkih hiš, kmetije Kurtnik. Fužinarska pot je namenjena spominu na naše prednike, ki so v dežju ali snegu po več ur hodili po teh stezicah služiti svoj vsakdanji železarski kruh.

Skozi gozdne sestoje Navrškega vrha nad Ravnami so učenci ob pomoči gozdarjev uredili "malo" **učno gozdno pot**, ki v dolžini dobrih štirih kilometrov s številnimi opazovalnimi točkami ponuja možnost za odkrivanje nešteti skrivnosti gozdnega bogastva. Gozdna učna pot se začne v neposredni bližini grajskega parka, sklone pa se na gozdnem pobočju nad Osnovno šolo Prežihovega Voranca.

Po pobočjih naših hribov in planin je speljanih čez 90 kilometrov gozdno kamionskih in makadamskih cest, s prepletenimi gozdnimi potmi. To predstavlja pravi raj za pohodnike in gorske kolesarje, saj si lahko sproti določajo smeri in cilje svojih potovanj. Najbolj obiskana

planinska pot pelje prek **Naravskih ledin na Uršljo goro**, nekaj preizkušenih **kolesarskih poti** pa prav tako ponujamo v užitek vsem, ki jim je gibanje v naravi blizu.

Aktivnosti v projektu »Sodelovanje z institucijami in organizacijami v občinah Mežiške, Dravske in Mislinjske doline«

MARJANA KAMNIK, pomočnica direktorja za socialno področje

Projekt »sodelovanje z institucijami in organizacijami v občinah Mežiške, Dravske in Mislinjske doline, poteka že tretje leto.

Pri projektu smo sodelovali že z občinami Mežica, Muta in Mislinja, v tem šestmesečnem obdobju smo sodelovali z institucijami in organizacijami občine **Ravne na Koroškem**.

Že tako dobro sodelovanje, smo še okrepili.

Z institucijami v občini Ravne, že vsa leta delovanja našega doma, pogosto in dobro sodelujemo. Strokovni delavci institucij smo se povezali in se organizirali tako, da se je pomoč in vodenje uporabnikov nadaljevalo na terenu (po odhodu z naše ustanove).

V projektu sodelovanja smo sodelovali s skupino prostovoljcev gimnazije. Program, ki smo ga sestavili skupaj z gimnazijci, je bil pester in zanimiv tako za naše stanovalce kot za njihove sorodnike, za zaposlene v našem domu in za gimnazijce. Program je bil prilagojen programu Nacionalnega varstva starejših do leta 2010, bil pa je zanimiv tudi za medije.

Organizator študijskih krožkov v našem domu je bila Ljudska univerza, izvajalec pa likovna pedagoginja Irena Černovšek s skupino učencev Osnovne šole Koroški jeklarji. Rezultat sodelovanja štirih generacij niso bili samo lepi izdelki, ampak vezi, ki so ostale po prijetnem sodelovanju.

Že nekaj let pa v naš dom prihaja skupina učencev osnovne šole Juričevega Drejčka. Tako kot številnim skupinam učencev jim predstavljamo metode dela in način življenja naših stanovalcev.

Menimo, da tak način sodelovanja ponuja prijazen stik s starostjo in staranjem ter pozitivno vpliva na stereotip o starih in o institucionalnem varstvu.

Že tretje leto je stanovalec našega doma gospod Tone Sušnik. V času njegovega bivanja pri nas smo se kvalitetneje povezali s študijsko knjižnico.

Prav tako že več let dobro sodelujemo s člani društva koroških likovnikov, člani društva upokojencev, člani društva invalidov in člani Karitas.

Na našem 16. srečanju s sorodniki, ki bo obenem dan odprtih vrat občini Ravne na Koroškem, bodo kulturni in zabavni program oblikovali Ravenčani.

Odpri bomo razstavo akademskega slikarja Stojana Brezočnika, nastopili bodo: ženski pevski zbor Karantanija, Pihalni orkester železarjev Ravne, Marjana Mlinar in Milan Kamnik.

Zaposleni v Koroškem domu starostnikov se zavedamo in trdimo, da je bivalni standard pomemben, vendar je pomembnejša prijazna beseda in kvalitetne storitve, ki pa jih s takimi in podobnimi projekti še krepimo.

Tudi v prihodnje so bomo trudili, da se bodo naši stanovalci v našem domu dobro počutili.

V imenu vseh stanovalcev in zaposlenih se vsem v občini za sodelovanje iskreno zahvaljujemo, posebej pa županu gospodu Tomažu Roženu za podporo, pri sodelovanju z našim domom.

POVEZOVANJE S STAREJŠIMI...

FRANC JURIČAN, direktor Ljudske univerze Ravne na Koroškem

Naša ustanova Ljudska univerza Ravne na Koroškem, je v preteklosti sodelovala kar pri nekaj povezovanjih starejših oseb z okoljem, z njihovim izobraževanjem (saj se načeloma to nikoli ne konča), pri organizaciji zabavnih in ustvarjalnih aktivnosti starejših, bodisi preko Društev upokojencev v regiji, pa tudi drugače.

Še posebej plodno in zanimivo pa je bilo sodelovanje s črneškim Koroškim domom starostnikov. Omejil bi se morda na delavnico OBLIKOVANJA GLINE, kjer so svoje znanje združili učenci Osnovne šole Koroški jeklarji iz Raven na Koroškem, z mentorico gospo Ireno Černovšek ter stanovalci črneškega doma, z delovno terapevtko gospo Ivico Peruš.

Torej – kombinacija mladostne svežine in zrelosti.

Rezultati pa so bili nastali izredno estetski izdelki ter seveda spomini ob skupnem ustvarjanju, pogovorih ter druženju.

Ob priložnostni razstavi nastalih eksponatov so v domu pripravili tudi bogat kulturni program, z gostujočimi učenci z Raven, Mežiškimi knapi ter stanovalci doma. Tudi v prihodnje načrtujemo skupaj z vodstvom doma in še posebej z gospo Marjano Kamnikovo podobna združevanja idej ter udejstvovanj mladih in starejših. Poskusiti pa bi bilo morda zanimivo tudi še na drugih področjih: pri spoznavanju sodobnih tehnologij in interneta, državljskih in estetski vzgoji, pri oblikah izobraževanja za prosti čas in razvedrilo ter za dvig kvalitete življenja.

Spoštovani varovanci in uslužbenci doma starostnikov v Črnečah!

Štefan Bobek - Za likovno sekcijo Društva upokojencev

V mesecu februarju letošnjega leta sem navezal stike z gospo Peruš in dogovorila sva se, da člani likovne sekcije Društva upokojencev Ravne postavimo v vaših prostorih likovno razstavo. Veseli smo bili prijaznega povabila in 19. aprila je bila otvoritev. Razstavljeni dela so prikazovala krajino, našo lepo koroško, tudi Ravne. Veliko je bilo tihožitij in tudi drugih razpoloženskih del.

Ob otvoritvi razstave so zapela dekleta iz Mežice. Njihova pesem je segla v srce in duša je bila polna lepega. Ob pogovoru so se nekaterim varovancem porajala vprašanja o nastanku del oziroma o ustvarjalnem procesu. Z veseljem smo člani likovne sekcije poizkušali potešiti njihovo radovednost.

Ob vsem lepem, kar se nam je zgodilo, bi se v imenu naše sekcije rad zahvalil gospe Peruš in gospe Kamnik za pomoč pri postavitvi razstave ter organizacijo otvoritve in prejete rožice.

Vsem Vam želim še veliko lepih trenutkov ob prireditvah, ki so stalnica v vašem domu.

Lep pozdrav vsem.

MODEL KAKOVOSTI E-QALIN V NAŠEM DOMU

MARINA ODERLAP-socialna delavka, pripravnica

Koroški dom starostnikov sodi med starejše domove. Je dom s tradicijo, dom s pestro in bogato dejavnostjo. V 28. letih, kolikor jih je minilo od davnega junija 1979, ko je bil novozgrajeni dom pripravljen za sprejem svojih prvih stanovalcev, se je zgodilo veliko. Dom, stanovalci in delavci so bili priča številnim spremembam. Skozi vsa ta leta je bila vedno na prvem mestu kakovostna skrb za stanovalca, človeški odnos in prijazna beseda. Vse to pa je ustvarilo odnose, ki presegajo vrata domskega življenja in vanj prinašajo kvaliteto.

Zato smo v našem Domu v želji stanovalcem in zaposlenim zagotoviti spremembe, ki bodo še dodatno izboljšale kvaliteto življenja in bodo v korist tako enim, kot drugim izoblikovali cilj, **uvesti nov sistem vodenja kakovosti E-Qalin.**

Sistem zagotavljanja kakovosti E-Qalin je usmerjen k potrebam stanovalcev, njihovih svojcev in tudi k zaposlenim v ustanovi. V okviru modela se raziskuje kakovost že uvedenih storitev, njihovi rezultati ter zadovoljstvo vseh vpetih v sistem.

V Sloveniji je bilo v projektni fazi v model vključenih 6 domov, sedaj pa se s strani FIRIS IMPERL&CO, razvojnega inženiringa socialnega varstva, izvajajo izobraževanja za naslednje generacije domov.

Smisel in korist uvedbe modela E-Qalin za stanovalce se kaže:

- v dostojanstvenem staranju in večjem spoštovanju staranja v naši družbi,
- v večji kakovosti oskrbe, nege in življenja stanovalcev,
- v vključevanju okolja: svojcev, združenj, partnerjev, medijev, političnih predstavnikov,
- v preglednosti storitev, ki jih izvaja Dom,
- v povečanju moči naših uporabnikov.

Smisel in korist uvedbe modela E-Qalin za vodilne in zaposlene se kaže:

- v večji dovezetnosti in pripravljenosti zaposlenih na spremembe,
- v interdisciplinarnosti dela v skupini,

- v pomoči vsem delavcem, da s pomočjo samoocenjevanja vidijo svoj delež pri kakovostnem delovanju ustanove in v motiviranju za boljše delo,
- v priznavanju lastnih storitev ter storitev skupine,
- v večji samostojnosti ravnanja in lastne odgovornosti,
- v podjetniškem gledanju.

V Koroškem domu starostnikov se zavedamo, da je potrebno iti v korak s časom. Potrebne so spremembe, ki se odražajo kot sodelovanje svojcev, stanovalcev, kot tudi zaposlenih v domovih za stare.

Bistvo E-Qalina je sodelovanje, povezovanje in izmenjava informacij za doseg skupnega cilja. Le tako bomo uspešno sledili spreminjajočim se željam in potrebam naših stanovalcev ter postali prijeten in topel Drugi Dom.

V želji in upanju po še večjem in boljšem sodelovanju!

VAROVANI ODDELEK

MATEJA ERJAVEC – ODDELČNA SESTRA

V mesecu maju smo začeli na varovanem oddelku, z izvajanjem programa za dementne stanovalce. Z načinom dela, ki je prilagojen njim, želimo izboljšati kvaliteto življenja. Njihov prosti čas, zapolnjujemo z različnimi aktivnostmi preko celega dneva. En popoldan v tednu se razvedrimo, s pripravljanjem take hrane, ki je bila v njihovem življenju najpogostejše na jedilniku. Največkrat si zaželiyo zabeljen krompir in ajdove žgance. Ob lupljenju krompirja se spomnijo raznih dogodkov iz preteklosti ter veselja, če so imeli še dobre ocvirke.

Pa smo že pri kolinah...

Ob takih druženjih je že sam pogled na veselje njihovih obrazov, pokazatelj njihovega počutja.

» Zazrem se v njih obraze,
povedo mi marsikaj.
Kako se zdaj počutijo,
kako so se v življenju kdaj.

Vsak obraz zgodba je zase napisana,
vsaka guba, pot življenja izrisana.

Gledam mnogo obrazov.
Na njih vidim mnogo izrazov.
Resničen izraz duše so oči.
V njih vidim veselje,
trpljenje, ki boli.

Če gledaš pozorno, tudi z občutki,
vidiš osebo, ki zaznamovali so jo
življenja trenutki.

To je človek, ki ima za sabo
zgodbo življenja.
Ta dala mu je izkušnje,
veselje, pa tudi trpljenja.

Ne poskušaj spreminjati človeka,
ki ima toliko za sabo.
Ne dajaj mu občutka,
da ni za nobeno rabo.

Vsak človek je zakladnica občutij
in izkušenj iz življenja.
Ne dodajaj mu še ti dodatnega trpljenja.
Ni tukaj zato, da ti ga utrujaš.
Tu je zato, da ti ga vzpodbujaš.

Zato vzemi si čas, poglej ga v oči.
Če znaš gledati z dušo,
v njih videl boš vse –
Pogled jasno govori.«

ROJSTNI DNEVI

IVICA PERUŠ – delovna terapevtka

FEBRUAR

Praznovalo je 22 stanovalcev.

10.2. 98 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa **Rozina Hovnik**

13.2. 91 let je praznovala gospa **Julijana Mlinar**

19.2. 93 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod **Jaroslav Kotnik**

20.2. 70 let je praznovala gospa **Jožica Vaukan**

FEBRUARSKI NAGRAJENCI

MAREC

Praznovalo je 25 stanovalcev.

1.3. 95 let je praznovala gospa **Marija Sveček**

5.3. 99 let je praznoval najstarejši stanovalec našega doma, gospod **Janez Kališnik**

8.3. 96 let je praznoval gospod **Gregor Glazer**

13.3. 92 let je praznovala gospa **Rozina Šatur**

15.3. 93 let je praznovala gospa **Sofia Ana Brunader**

18.3. 97 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa **Marija Imenšek**

19.3. 80 let je praznovala gospa **Jožefa Ostruh** (na sliki)

31.3. 97 let je praznovala gospa **Gizela Fruhauf**

APRIL

Praznovalo je 24 stanovalcev.

2.4. 94 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa **Mara Glušič**

3.4. 88 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu, gospod **Rudi Grubelnik**

10.4. 70 let je praznovala gospa **Zorka Mohorko**

20.4. 90 let je praznovala gospa **Angela Mahor**

APRILSKI NAGRAJENCI

MAJ

Praznovalo je 26 stanovalcev.

9.5. 92 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa **Marija Kobolt**

16.5. 91 let je praznovala gospa **Ivana Stravnik**

16.5. 83 let je praznoval gospod **Peter Raztočnik**

25.5. 80 let je praznoval gospod **Anton Hvalec**

26.5. 60 let je praznoval najmlajši stanovalec v tem mesecu, gospod **Franc Kališnik**

DIREKTOR VOŠČI GOSPE KROFL

JUNIJ

Praznovalo je 24 stanovalcev.

9.6. 92 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, gospa **Marjeta Krumpačnik**

16.6. 90 let je praznovala gospa **Marija Fujs** (na sliki)

24.6. 50 let je praznoval najmlajši stanovalec v tem mesecu, gospod **Branko Domjanič**

29.6. 82 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu, gospod **Peter Ternik**

DIREKTOR VOŠČI GOSPE FUJS

JULIJ

Praznovalo je 20 stanovalcev.

11.7. 51 let je praznovala najmlajša stanovalka v tem mesecu, gospa **Anica Ras**

22.7. 78 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu, gospod **Avgust Žel**

25.7. 94 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu, **Ana Praprotnik**

NAGRADNO ŽREBANJE

Ivica Peruš, delovna terapevtka

FEBRUAR

Kakšno je razmerje evro proti tolar?

Od 60 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Viktorija Hrastelj
2. nagrada	Gizela Omulec
3. nagrada	Monika Črešnik
4. nagrada	Vida Srčič
5. nagrada	Kristina Gerhold

FERBUARSKI NAGRAJENCI

MAREC

Kateri nebesni pojav smo opazovali v tem mesecu?

Od 46 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Marija Štaher
2. nagrada	Helena Božič
3. nagrada	Ana Knap
4. nagrada	Tončka Bukovec
5. nagrada	Cvetka Hrastnik

NARAJENCI MESECA MARCA

APRIL

Koliko let praznuje letos papež Benedikt in kdaj?

Od 51 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Jože Herič
2. nagrada	Oto Kreft
3. nagrada	Anica Ras
4. nagrada	Branko Domjanič
5. nagrada	Emilija Kosec

APRILSKI NAGRAJENCI

MAJ

Kdaj praznujejo žene in matere?

Od 54 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Poprask Marija
2. nagrada	Hrastel Viktorija
3. nagrada	Mihelič Joško
4. nagrada	Janež Marjeta
5. nagrada	Pliberšek Janez

JUNIJ

Naštejte vsaj tri jedi iz koruze!

Od 49 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada	Stanislava Britovšek
2. nagrada	Tončka Bukovec
3. nagrada	Kristina Gerhold
4. nagrada	Helena Božič
5. nagrada	Ljudmila Vaupot

JUNIJSKI NAGRAJENCI

JULIJ

Kako se imenuje turistična vasica nad Prevaljami?

Od 34 odgovorov so bili izžrebani:

- 1. nagrada Gril Marija
- 2. nagrada Bobnič Margareta
- 3. nagrada Ramšak Martina
- 4. nagrada Hovnik Tončka
- 5. nagrada Srčič Vida

JULIJSKI NAGRAJENCI

DARITVE SVETIH MAŠ

IVICA PERUŠ, DELOVNA TERAPEVTKA

3.2.2007

Sveto mašo je daroval prevaljski kaplan Marko Drevenšek. Stanovalci so bili deležni tudi blagoslova Blaževega žegna, ki jih bo ščitil pred boleznimi grla.

Pri maši je s petjem sodeloval pevski zbor stanovalcev doma.

2.3.2007

Sveto mašo je daroval koteljski župnik Marjan Plohl. S petjem pa je sodeloval Mepz župnije Kotlje.

31.3.2007

Sveto mašo ter blagoslov pisank in snopov je daroval župnik Franček Kraner iz Črneč. Pisanke in snope so, kot vsako leto, prispevali člani in članice društev Karitas, dravske,

mislinjske in mežiške doline. S petjem so med mašo sodelovali stanovalci doma, skupaj s članicami in člani društev Karitas.

NA SLIKI DUHOVNIK KRANER IN DELOVNA TERAPEVTKA

7.4.2007

Velikonočna jedila je blagoslovil črneški župnik Franček Kraner.

9.6.2007

Sveta maša je bila posvečena spominu na 70 let mašništva, našega stanovalca, gospoda Jaroslava Kotnika. Sveto mašo je vodil pomočnik mariborskega škofa, gospod, Janez Lesnika. Somaševali pa so duhovniki: Jaroslav Kotnik, Franček Kraner, Franc Linasi, Jože Lodrant, Marjan Plohl, Tone Vrisk, Slavko Bek in Igor Glasenčnik.

Med mašo je s petjem sodeloval Mepz župnije Ravne. Sveto mašo je obiskalo tudi veliko župljanov iz Raven, ki jih na njihovega nekdanjega duhovnika gospoda Kotnika, vežejo lepi spomini. Za vse prisotne na tej slovesni maši, so pripravili na koncu še pogostitev.

NA SLIKI GOSPOD DIREKTOR ČESTITA GOSPODU KOTNIKU

7.7.2007

Julijsko mašo je daroval duhovnik Anton Kmet iz Brezna. Vsem, ki so želeli je podelil tudi bolniško maziljenje, za božjo pomoč in lažje prenašanje stisk, ki jih stanovalci doživljajo. Stanovalci v domskem zboru so med mašo zapeli lepe pesmi.

NOVE DEJAVNOSTI

SKUPINA SORODNIKOV OSEB S POSEBNIMI POTREBAMI

MARJANA KAMNIK

V okviru programa dela na varovanem oddelku je aprila pričela z delovanjem skupina sorodnikov oseb s posebnimi potrebami.

Namen in cilj delovanja skupine je pomoč za samopomoč z izmenjavo izkušenj.

Trenutno so v skupino vključeni sorodniki naših stanovalcev, v prihodnje pa bomo v skupino povabili tudi zunanje sorodnike oseb s posebnimi potrebami.

To je nova kvalitetna dejavnost, ki se je že po nekajkratnih srečanjih izkazala za potrebno in koristno.

Pomoč pri vodenju skupine ponuja dr. Aleš Kogoj, zdravnik, specialist psihiater, zaposlen na psihiatrični kliniki v Ljubljani.

SKUPINA ŠMARNICA

FERDO ROTOVNIK – mož stanovalke

Prvo srečanje skupine je bilo, 5.4.2007. Takrat me je Marjana Kamnik, pomočnica direktorja določila, da vodim skupino.

Zakaj sem dal skupini ime šmarnica?

Moja zlata žena me je osvojila s šopkom šmarnic. Ko sem leta 1955 ležal v bolnišnici na internem oddelku težko bolan, mi je za prvega maja nastavila vazo s šmarnicami na nočno omarico. Ona je dežurala na ginekološko-porodnem oddelku, tako da sem težko ugotovil, kdo jih je prinesel.

Ko sem bil leta 2000 seznanjen z njeno boleznijo, me je tako prizadelo, da sem doživel srčni napad. Žena me je s hitro intervencijo spravila v bolnišnico, nato pa v ljubljansko kliniko.

Vsakič, ko sem bil bolan, mi je govorila: «Moraš se pozdraviti! Brez tebe ne morem živeti.»

Potem je žena tako zbolela, da ni znala več sama skrbeti zase. Dr. Kotnik je takrat rekel:

«Vaša žena mora v dom starostnikov». S hčerko sva šla v Dom starostnikov Črneče z izvidi moje žene. Sprejela naju je Marjana Kamnik in nama pokazala tudi sobe. Povedala nama je tudi, da zaenkrat ni prostega ležišča. Čez nekaj časa smo dobili prosto posteljo. Ženo hodim že 18 mesecev vsak dan obiskovat. Prve dni, ko sem se vozil od nje domov, sem se vsakič razjokal. Sedaj sem se že privadil.

Njeno zdravstveno stanje pa se je vidno slabšalo. Prve tedne, ko smo jo dali v dom, sva se sprehajala in se pogovarjala. Sedaj ne hodi, se ne pogovarja in tudi jesti ne more več.

Na tem mestu se moram zahvaliti sestram, strežnemu osebju in tudi vodstvu doma, saj izredno lepo skrbijo zanjo.

Sedaj pa še nekaj besed o skupini. Jaz bi skupino z veseljem vodil, če bi le na srečanja prihajala vsaj polovica svojcev. Tako pa imamo srečanje, pa nas je izredno malo. Sam pa sem hkrati edini predstavnik moškega spola v skupini.

Pa na veselo snidenje, skupina!

SREČANJE SKUPINE

SKRBIMO ZA DOBRO POČUTJE DELAVCEV

JANJA MARZEL- medicinska sestra

Možnost dodatnega izobraževanja v zavodu je bil tudi tečaj refleksne masaže stopal. Osem delavk nas je pridobilo znanje refleksologije. Poleg masaže stopal smo obdelale tudi masažo dlani, ki pa ima prav tako velik terapevtski, preventivni in sprostitveni namen.

Namen refleksologije je doseči čimboljše zdravje ter harmonijo telesa in duha.

Dvakrat mesečno znanje refleksologije utrjujemo tako, da na masažo povabimo naše delavce.

Že samo ime pove, da izvajamo obliko masaže, kjer s pritiskanjem na refleksne točke na stopalu, vplivamo na sproščanje in ravnovesje celega telesa. Je tehnika, ki vzpodbuja krvni obtok ter aktivira ali umirja organske funkcije.

Po štiridesetminutnem masiranju, utrujene in boleče noge postanejo lažje, počutje celega telesa pa je boljše. Skozi masažo se sprožajo čustva, napetost in travme, utrjuje pa se dober odnos in harmonija med delavci.

Po končani masaži si zaupamo svoja doživetja in občutke. Opisi so zanimivi in različni.

Zadovoljne smo, da se delavci po masaži dobro počutijo, da so zadovoljni in si tega še želijo.

USTANOVITEV RECITACIJSKO DRAMSKE SKUPINE

»KORENINE«

OLGA ISAK - PROSTOVOLJKA

V Koroškem domu starostnikov je zelo razgibano kulturno življenje. To pomeni, da ljubimo lepo slovensko besedo.

Na drugem taboru naboru na Ajdi v Libeličah smo ustanovili našo recitacijsko-dramsko skupino. Takrat smo v našo skupino povabili nekaj naših stanovalcev, ki so se udeležili tabora. Za predstavitev smo pripravili nekaj lepih misli o prijateljstvu.

Že tedaj smo sklenili, da bomo s svojim delom nadaljevali v okrilju našega doma. Povabili smo tudi ostale stanovalce. Izbrali smo tudi ime skupine in sicer »KORENINE«

Z veseljem lahko zapišem, da so danes naši člani gospodje: Sušnik, Ternik, Novak, Pliberšek in gospe Jurhar, Mešelj, Bukovec, Štahr, Poprask, Bobnič. Strokovno pomoč pa mi bo nudila prostovoljka Anica in medicinska sestra Mateja.

Vrata so odprta vsem, ki imajo radi lepo slovensko besedo.

Pridružite se nam, veseli vas bomo.

Po dveh srečanjih, ki smo jih imeli, smo ugotovili, da smo se pravilno odločili. Naši člani so nad skupino zelo navdušeni in so se dela resno lotili. Sedaj pa si preberite rezultate našega dela:

TEREZIJA MEŠELJ

PRIDEJO PA TRENUTKI, KO SEM ŽALOSTNA »SITA VSEGA«,

TAKRAT PA POMISLIM NA LANSKI AVGUST, KO SEM BILA ZELO BOLNA IN SI MISLIM:

»KAJ SE LE JEZIM, SAJ ZDAJ LAHKO SPET SAMA HODIM IN DELNO POSKRBBIM ZASE«, TAKRAT ŽALOST MINE.

MARGARETA BOBNIČ

DOVOLJ MI JE BIL ŠEST LET SAMOTE.

ZATO SEM SE ODLOČILA, DA GREM V DOM V

ČRNEČE, KI JE BLIŽJE MOJEMU DOMAČEMU KRAJU

IN DA TU PREŽIVIM MOJE JESENSKE DNI ŽIVLJENJA

ROZI JURHAR

ČAS BEŽI IN MOJA LETA TUDI.

TU KJER SEM SEDAJ DOMA, JE ČRNEŠKI DOM.

KMALU BO ŽE LETO DNI, KAR SEM TU IN VEDNO
LEPŠE SE MI ZDI.

VODSTVO TRUDI SE, MNOGO RAZVEDRILA JE.

PROSTOVOLJKE ANICA IN OLGA TRUDIJO SE,
DA SMEHA ZMANJKA NE.

PA TUDI LITERARNO IZOBRAŽUJEMO SE,

KAR TUDI NJIHOVA ZASLUGA JE.

NAM PA DNEVI VSE PREKRATKI SO,

KER TUDI BOLJ POČASNI SMO.

NOVAK MILAN

ČUDOVITO JE BITI PREPROSTO »ČLOVEK«

IN PREPROSTO ŽVETI,

ZAZRETI SE V NEBO IN VIDETI SONCE,

OPAZOVATI CVETJE PODNEVI IN ZVEZDE PONOČI.

GLEDATI OTROKE,

SE IGRATI IN SMEHLJATI Z NJIMI,

DELATI KAR TE VESELI,

SANJATI,

PUSTITI DOMIŠLJIJI PROSTO POT,

BITI ZADOVOLJEN !

TEDAJ POSTANE ŽVLJENJE PRAZNIKI!

PETER TERNIK

SEM ČLAN PRIJATELJSKE SKUPINE »BARKA«

MI VSI STANOVALCI TEGA SPOŠTOVANEGA

DOMA, SMO NA NEKI BARKI; NA BARKI, KI POČASI,

POČASI PLUJE PROTI PRISTANIŠČU IN KO SE BOMO

ENKRAT IZKRCALI, SE NE BOMO VEČ VKRCALI.

TONE SUŠNIK

KO JE KAK TEDEN NAZAJ KOTNIKOV FRANCI – »ČRNEŠKI REŽISER« GORI POSTAVIL, TO SE PRAVI NA ODER IGRO »BOEING-
BOEING« SEM SE SPOMNIL

SAJ RES - »BOEING-BOEING« TUDI MI SMO JO PRED LETI, ZAIGRALI NA GIMNAZJI.

» Posveti se upanju, zdravju, veselju;
za vrati, ki jih je zaklenila vaša nevera
so in čakajo, da jih odpreš.«

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE

PUSTNO RAJANJE

Ivica Peruš, delovna terapevтка

Praznovanje Pusta v našem domu je vedno nekaj posebnega. Naši stanovalci so vedno pripravljeni prisluhniti idejam naših voditeljic, ki vodijo prijateljske skupine v našem domu. Ne smemo pa tudi prezreti idej, ki jih v zvezi z praznovanjem Pusta predlagajo naši stanovalci.

Tudi letošnje praznovanje je bilo plod obojestranskih idej.

Pustno rajanje se je pričelo zgodaj dopoldne. Letos so nas ponovno obiskale maske iz Osnovne šole Črneče in oddelka vrtca. Otroci so s svojim razigranim programom zelo razveselili prisotne gledalce tega pustnega karnevala.

Zelo zanimiva je ideja med sodelovanjem šole in vrtca z našim domom. Vključitev šole in vrtca v naše okolje je plod simbioze med vodstvom našega doma in vzgojno-varstvenega zavoda v kraju Črneče.

Voditeljica letošnjega pustnega karnevala je bila naša voditeljica Olga Isak.

Glasbeni program je popestril gospod Ožbi, ki je na harmoniki spremljal predstavitve naših skupin. Vse naše prijateljske skupine so se udeležile pustnega rajanja s svojim izvirnim programom, bilo pa je tudi nekaj posameznih mask.

Posebej pa je potrebno izpostaviti skupino TULIPAN.

Predstavila je vedno bolj aktualno temo naših dni - to je tovariša Tita in njegove pionirje.

V tako izvirni predstavitvi je težko izbrati nagrajenca. Zato so bile zmagovalke vse maske.

Posebej pa je potrebno pohvaliti tudi delavce naše kuhinje, saj so spekli izredno dobre krofe, ki so nam vsem zelo teknil.

NA SLIKI ČLANI SKUPINE TULIPAN

PRAZNOVANJE MATERINSKEGA DNE

Ivica Peruš, delovna terapevtka

Vsako leto se pevke ženskega pevskega zbora, Društva invalidov Dravograd, za praznovanje tega dne v našem domu posebej pripravijo. Kljub temu, da je mesec marec posvečen materam in ženskam z darili, ki jih pripravijo čisto same, obdarijo tudi stanovalce. Vsi prisotni na programu so tako dobili majhne šopke pomladnega vresja, pomarančo, pobarvano jajce, kar nas je spomnilo, da bo skoraj že Velika noč.

NASTOP DRAMSKE SKUPINE ČRNEČE

Ivica Peruš, delovna terapevtka

Marca nas je dramska skupina Črneče razvedrila z uprizoritvijo komedije BOEING, BOEING, avtorja Marca Camolettija.

Zgodba govori o arhitektu Bernardu, ki ima kar tri ljubice in so vse stevardese. Letijo za različne letalske družbe in na različnih relacijah. Tako ne obstaja nobena nevarnost, da bi se v njegovem stanovanju kdaj srečale. Ko pa letalske družbe uvedejo hitre boeinge, se Bernardov sestavljeni urnik glede ljubic, poruši. Ob zmešnjavah in nastalih situacijah, smo se do solz nasmejali in razvedrili. Igro je režiral Franci Kotnik; stanovalci in delavci doma, pa se vsej ekipi zahvaljujemo, da so to komedijo uprizorili tudi za nas.

Lani nas je ista dramska skupina nasmejala z igro Jožef in Marija.

MED IGRO

NASTOPAJOČI

PROGRAM V IZVEDBI ROTARY KLUBA

IVICA PERUŠ, delovna terapevtka

Že tretjo pomlad zapored v našem domu organizirajo zabavni program Rotary klub: Dr. Zajc, dr. Plešivčnik, dr. Rajšp, gospod Škodnik, gospod Benko in gospod Naberžnik, ki je tudi predsednik sveta zavoda KDS.

Program je bil zelo lep in pristrčen; kako tudi ne, izvajalci so bili sami mladi, polni energije. Po pozdravnem govoru gospoda Naberžnika smo uživali ob petju Mepz Gimnazije Ravne na Koroškem, zvoke iz trobente nam je prav tako pričaral njihov dijak. Trije mladeniči, ki se imenujejo ansambel NAVDIH so zaigrali nekaj poskočnih domači.

Dijakinja slovenjegraškega šolskega centra je igrala na citre, nagovorila sta nas tudi gospod dr. Zajc in presenečenje tega popoldneva moštna dečva, gospodična Suzana Rejak, ki ni prišla praznih rok. Mošt in sok, ki ga je prinesla v poskušnjo, nam je ponudila ob koncu programa.

FOTO-PRILOGA

GOSTJE NA PRIREDITVI

ODPRTJE RAZSTAVE LIKOVNIH DEL DRUŠTVA UPOKOJENCEV RAVNE NA KOROŠKEM

Ivica Peruš, delovna terapevtka

V mesecu aprilu je skupina GORNA iz Mežice, vodi jih gospa Draga Simetinger, nastopila v kulturnem programu odprtja razstave likovne sekcije DU Ravne.

Člani, ki so razstavljali so: Dorica Bricman, Stane Bricman, Marjeta Lepej, Zofka Sudar, Veronika Petrič, Flori Kotnik, Matevž Šumah, Ivan Večko Mattersdorfer, Ciril Marin, Albert Hojnik, Franci Urbanc, Štefan Bobek.

Prispevek za naše glasilo je napisal gospod Bobek. Objavljeno je v rubriki Sodelovanje z občinami.

PEVKE GORNA IN ČLANI LIKOVNE SEKCIJE

KRESOVANJE

MARINA ODERLAP- socialna delavka, pripravnica

Zadnji dan v aprilu, smo za domom, s pomočjo hišnikov Janka in Petra, pripravili kresovanje. Dogodka smo se skupaj s stanovalci veselili tudi mi. Letos sem se odločila, da se kresovanja udeležim skupaj z družino. Ker sta Aljoša in Naja že takorekoč člana naše skupine Edlvajs, so se njunega obiska veselili tudi stanovalci.

Pekli smo hrenovke, se družili in peli. Za še boljše vzdušje sta skrbela kar dva muzikanta, tako, da smo tudi zaplesali. Čarobnost trenutka nam je povečal še ognjemet.

PLES Z MUZIKANTOM

DELAVNICA: RISANJE Z UČENCI OŠ ČRNEČE

Ivica Peruš, delovna terapevtka

V maju se je dobri dve uri 20 stanovalcev v likovni delavnici družilo s 24 učenci in dvema učiteljicama OŠ Črneče.

V delavnici pod naslovom » To sem jaz« so oboji risali sebe, nastalo pa je tudi nekaj podob z narave. Učiteljici sta prinesli kavo in napolitanke, v domu smo dodali še sadje. Druženje je bilo s tem še prijetnejše. Ob risanju in druženju so učenci lahko spoznali, da so naši stanovalci še vedno polni znanja, iskrivih misli in humorja.

UČENCI, STANOVALKI IN DELOVNA TERAPEVTKA

OTVORITEV RAZSTAVE ROČNIH DEL DRUŽINE ŠTRIGL

MANCA JAVORNIK, socialna delavka

» Samo drobcen cvet si na svetu,
ki uniči prva ga slana...
Samo drobna lučka na nebu,
ki utrne se sama...
Drobna solza na licu,
ki povzroči jo rana...
Samo sekunda večnosti nam je dana,
potem se odzovemo klicu.
Je sreča morda, če si?
Morda, če te ni?
Ne vem ne jaz, ne veš ne ti...
Morda so vse le moraste sanje,
in nas na svetu sploh ni?«

Z uvodno pesmijo gostje, gospe Marjane Senica, smo odprli v Koroškem domu starostnikov posebno razstavo in sicer ročnih del družine Štrigl: trije bratje, dve sestri, hčerka in dve vnukinji so se predstavili; tudi s pesmijo.

Veseli, da jih pesem druží že od otroštva, so nam zapeli nekaj svojih. Spremljali sta jih vnukinji na frajtonarci.

ŠTRIGLOVI MED NASTOPOM

Domsko jedilnico so okrasili z gobelini, nakitom, vizitkami, prtički, v katere je vtkano nešteto ur veselja in potrpljenja. Stanovalcem in delavcem doma, pa pripravili nepozaben popoldan.

OBISKOVALCI RAZSTAVE

IZLET V ŠENTANEL

Ivica Peruš, delovna terapevtka

Za 19. junija pa je le bilo napovedano lepo vreme in smo končno dočakali naš dolgo pričakovan in zelen izlet. S kombijem je Janko poleg stanovalcev že ob 8h zjutraj v Šentanel odpeljal material in pribor potreben za piknik. Spremljevalci, delavci in prostovoljci smo ostale stanovalce tja odpeljali z osebnimi vozili; pozabili pa nismo dobre volje, te smo vzeli sabo največ.

Hitrejša in večja skupina se je ustavila že pri turistični kmetiji Marin, kjer so se okrepčali s kavo.

Ob 9. 30 uri smo bili že vsi na cilju. Naši pogledi so v toplem vremenu najprej uzrli kapelico svetega Jerneja. Le ta stoji poleg igrišča, na travniku. Okrog kapelice so mize in klopi. Ene pod drevesi, druge na soncu. Posedli smo se in najprej pogasili žejo. Dobra volja, ki smo jo vzeli zraven, je začela s petjem ob spremljavi Mancine harmonike, naraščati. Naša kuharja, Janko in Srečko, sta medtem spekla malico. Hvaležnost smo jima izkazali s tem, ko smo se z veseljem pojedli. Ob 11. uri je prišel kaplan gospod Marko Drevenšek iz Prevalj in nam na prostem, pred kapelo, daroval prelepo sveto mašo. Z veseljem je ostal tudi po maši z nami na pikniku.

Nato smo pričeli zares.

Tekmovanje v igrah: »Met na koš, Kdo bo prej prenesel jajčko na »kuhli« in Kdo bo prej z zavezanimi nogami preskakal določeno razdaljo«.

Vodje ekip so bili g. Rotovnik, G. Kralj, g. Drevenšek in g. Direktor.

Vsak si je izbral svojo ekipo, sodniki pa sva bili Manca in Ivica. Igre so bile napete, navijači glasni in navdušeni – navijali so »fer«. Malo se je zataknilo samo na koncu – računali in seštevali tako ali tako, zmagovalca ni bilo – vse ekipe so imele enak seštevek, oziroma zmagovalci so bili vsi. Igre so vse utrudile, treba se je bilo odžejati, spočiti in najesti. Kosilo je bilo že gotovo in se je vsem, pošteno prileglo. Uživali smo ob pečenih hrenovkah, čevapčičih, habicah, zelenjavni prilogi in pijači.

Po kosilu je treba nekaj časa počivat, še posebej pa, če je vroče. Zato smo ostali v senci, na klopeh pod drevesi, ob živahnih temah in šalah.

Ob vsem je ura tekla kot ponavadi.

Utrujeni od lepega sončnega vremena, svežega zraka in vsega, kar se je dogajalo, smo se ob 15. uri odpravili nazaj domov, v Črneče.

DOGAJANJA NA DOMSKIH SKUPINAH

SPOMLADANSKO SREČANJE NA SKUPINI TULIPAN

Tončka Pšeničnik, medicinska sestra

Pomlad je bila v zraku, mesec maj in z njo želja po druženju, prijateljskih stikih. Kot že nekaj let prej, smo tudi letos na skupini Tulipan razposlali vabila našim sorodnikom in prijateljem. Ti so postali že del naše skupine radi se odzovejo in pridejo na naše srečanje. Vsi se zavedamo, kako zelo je prijateljstvo v sodobnem in nagem, pogosto površnem življenju pomembno. Bili smo ena velika skupina; dobre volje in petja ni manjkalo. Zabavni program smo sestavili in predstavili sami. Predstavili smo tudi naše delo in plan dela v skupini. Navdušenja in pohval ni manjkalo. Bili so presenečeni nad rezultati naših srečanj. Prav njihovo navdušenje in pohvale, so dobro gorivo za delo naprej, članom in nama voditeljicama.

Pristne prijatelje včasih odkrijemo šele takrat, ko nas spremljajo s svojo nevsiljivo, vendar stalno navzočnostjo.

» Kdor ima prijatelje ni nikoli popolnoma sam in zapuščen.«

To dokazujejo tudi naša srečanja vsako sredo in še posebej srečanje, ki je kot spomladanski praznik za nas. Upam, da se bomo še veliko pomladi srečevali zdravi in veseli.

Vsi člani skupine se zahvaljujemo vsem obiskovalcem za izkazano prijateljstvo.

Foto -PRILOGA

»ŽIVLJENJE JE KOT REKA«, Mengeš 2007

ANICA DEBENJAK, prostovoljka

S člani skupin starih ljudi za samopomoč, ki se združujejo v Koroški LUČKI, smo se tudi me, ženske predstavnice iz Črneč, udeležile praznovanja dveh pomembnih obletnic v dvorani kulturnega doma v Mengšu, dne 19. aprila. Preteklo je že **20 let** od ustanovitve **prve skupine** starih ljudi za samopomoč v Sloveniji **in 15 let** ustanovitve naše **nevladne organizacije**.

Navdušene smo bile nad bogatim kulturnim programom, posebno pa nad glasbeno skupino Pinoccio in New Swing Quartetom, ki sem ga jaz prvič poslušala v živo. Proslava je bila spremljana s projekcijo dokumentarnega video filma, tudi s tematiko iz naše regije, z naslovom »Življenje je kot reka«. Ustanovitelji prvih skupin starih ljudi za samopomoč v Sloveniji so nas obogatili s svojimi izkušnjami, prostovoljci, ki delajo 15 in več let v tem programu, pa so za svoje delo prejeli priznanja. V odmoru smo se dobro okrepčali in napili raznih tekočin, saj je bil dan zelo lep, vroč in seveda tudi naporen. Srečne in zadovoljne smo se proti večeru vrnile domov.

Prostovoljci, dijaki obeh gimnazij so računalniško opismenjevali naše stanovalce

MARJANA KAMNIK

Ena od zanimivih aktivnosti v programu sodelovanja s prostovoljci gimnazije Ravne na Koroškem in Slovenj Gradec, je bila računalniško opismenjevanje stanovalcev.

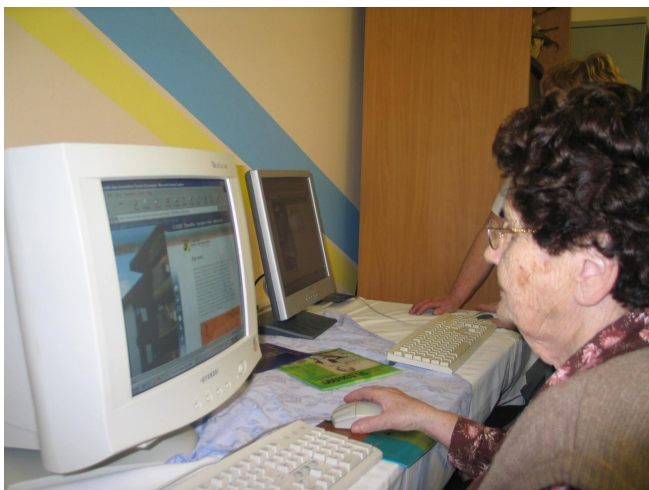
Za izvajanje programa, smo v sejni sobi namestili dva računalnika. Spoznavanje z računalnikom in delo na njem, je potekalo po prijateljskih skupinah.

Nekateri stanovalci so bili sploh prvič v stiku z računalnikom, tem je bil pravo »čudo«, za druge, ki so se z delom na računalniku že srečali, pa jim je bil ta novi računalnik »čudo napredka«.

Po nekajkratnih obiskih dijakov na skupinah, so stanovalci nadaljevali učenje z voditeljicami skupin.

Možnost računalniškega izobraževanja so je v začetku pokazala kot nezanimiva in nepotrebna, v času izvajanja programa pa je kar nekaj stanovalcev postalo zainteresiranih za uporabo interneta, kar je bil tudi namen in cilj uvajanja dejavnosti.

Nikoli ni prepozno!

NAVDUŠENJE GOSPE BOBNIČ

POSEBNO PRAZNOVANJE

Člani skupine TULIPAN s Tončko in Manco

13. junija praznuje sv. Anton. Je zavetnik poljskih pridelkov, rečemo mu tudi solatnik. V naši skupini imamo dve članici s tem imenom in odločili smo se, da bomo praznovali v Libeličah. Po kosilu smo se na hitro pripravili in že oddrveli ob reki Dravi, k Tončki na dom.

Ker radi zahajamo na ta konec, nam je pot že dobro poznana. Kot vsako leto nas je tudi letos pričakal muzikant in rože so se v tem času najlepše razcvetele. Našlo se je tudi nekaj črnega kruha, klobas, potice in mošta. Za presenečenje pa je poskrbela psička Hope, s svojimi mladički. Prijetno jih je bilo crkljati.

Na Ajdi smo se naučili plesti mrežo prijateljstva.

Čeprav je naše prijateljstvo že davno spleteno, smo drug drugemu podali klobka in si izrekli lepe misli, ki so naše odnose še poglobile.

Vsi zadovoljni in dobre volje smo se zvečer vrnili nazaj v dom in vsak po svoje se spominja tistega dne.

SKUPINSKA SLIKA PRI PŠENIČNIKIH

» Toliko veljaš, kolikor je velik prostor, ki si ga ustvaril v srcih drugih.«

Miha Smrekar

PROJEKT "RAZVESELIMO STAREJŠE" Z OŠ MUTA

Marina Oderlap, socialna delavka-pripravnica

V Koroškem domu starostnikov si na vsakem koraku prizadevamo, za kvalitetno bivanje naših stanovalcev. Na podlagi tega v domu potekajo najrazličnejše dejavnosti; prijateljskih skupin, kulturnih prireditev, zabavnih programov in še mnogih drugih. Prav posebno kvaliteto pa našim dejavnostim daje prav medgeneracijsko druženje z mladimi iz naše okolice.

Sodelovanje z Osnovno šolo Muta ima že dolgoletno tradicijo. Gospa Marija Lisec, dipl. soc. delavka na Osnovni šoli že deset let vodi skupino otrok, ki pri urah etike spoznavajo starost, starega človeka in se vključujejo v domače aktivnosti.

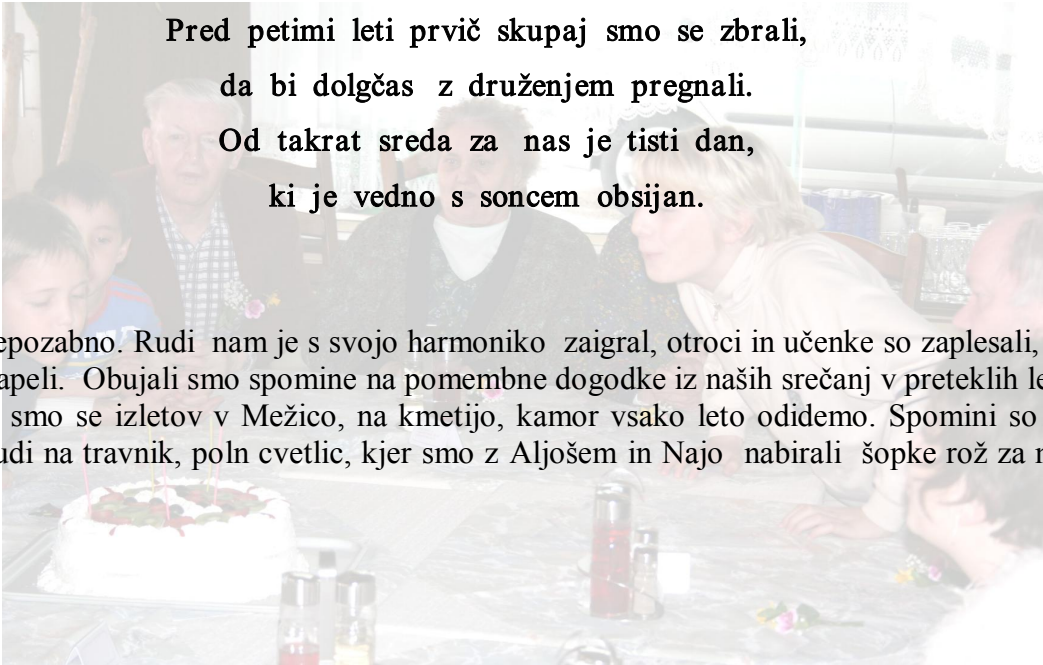
»Razveselimo starejše« je druženje, ki se že tri leta izvaja v obliki projekta. V njem prostovoljno sodelujejo učenci od 5. do 9. razreda, ki našim stanovalcem z vsakim njihovim obiskom podelijo del svojega otroštva. Učenci pridejo k nam s preprostim namenom druženja, razveseljevanja in popestritve naših vsakdanjikov v domu.

V letošnjem šolskem letu so dom obiskali sedemkrat. Sodelovali so na likovni delavnici, nam bili v pomoč pri izdelavi novoletnih voščilnic in sodelovali pri snemanju radijske oddaje.

Prav poseben poudarek je imelo letošnje leto druženje z našo skupino Edlvajs. Skupina šteje štirinajst članov in članic in prav vsi so se veselili obiskov mladih iz OŠ Muta z njihovo mentorico Marijo Lisec. Naše prvo srečanje je bilo namenjeno spoznavanju in druženju. Skupaj smo zapeli, se na humorni način predstavili in druženje nadaljevali s pogovorom o prostovoljstvu nekoč in danes. Bilo je prisrčno, toplo in kar prehitro je minilo.

Ker se je bližal 20. marec, 5. rojstni dan naše skupine smo se odločili, da naše mlade prijatelje povabimo in praznujemo v njihovi družbi.

PET LET PRIJATELJSTVA

Pred petimi leti prvič skupaj smo se zbrali,
da bi dolgčas z druženjem pregnali.
Od takrat sredi za nas je tisti dan,
ki je vedno s soncem obsijan.

Bilo je nepozabno. Rudi nam je s svojo harmoniko zaigral, otroci in učenke so zaplesali, mi pa smo zapeli. Obujali smo spomine na pomembne dogodke iz naših srečanj v preteklih letih. Spomnili smo se izletov v Mežico, na kmetijo, kamor vsako leto odidemo. Spomini so nas odnesli tudi na travnik, poln cvetlic, kjer smo z Aljošem in Najo nabirali šopke rož za naše

gospe. Pa pustne norčije in naše prijateljstvo; smo zavezniki in tolažniki, povezani in veseli, da imamo drug drugega, saj skupaj zmoremo več... Skupaj smo upihnili svečke in si zaželeli še mnogo takšnih veselih in prijetnih druženj. Posladkali smo se s torto in veseli zaključili še en skupen popoldan.

»Največ, kar lahko storim za svojega prijatelja,
je to, da sem njegov prijatelj.
Nimam bogastva, ki bi mu ga podaril.
Če bo vedel, da sem srečen, ker ga imam rad,
ne bo hotel nobene druge nagrade.
Kaj ni zato prijateljstvo nekaj božanskega?«

Ni minilo veliko časa, ko smo se s člani skupine Edlvajs domislili, da naše učence obiščemo na Muti in si ogledamo njihovo šolo. Ker je kar nekaj naših članov iz tistih krajev so bili nad izletom še toliko bolj navdušeni.

Učenci so nas pričakali s pristrčno dobrodošlico. Skupaj smo zapeli in tudi zaplesali. Pogostili so nas in nam pripravili še sladoled.

Po prijetnem druženju smo obiskali še ROTUNDO SV. JANEZA KRSTNIKA, ki pritegne pozornost mimoidočega s svojo okroglo ladjo in lepo škodlasto streho z nadstrešnim stolpičem. Cerkve, posvečene Kristusovemu bratrancu in

njegovemu krstitelju, so med najstarejšimi ali najbolj markantnimi v naših krajih.

Priložnost in prostor smo izkoristili za pesem in zahvalo.

UČENCI - PROSTOVOLJCI OŠ MUTA SO O SODELOVANJU S KDS ČRNEČE POVEDALI:

🧩 V delavnici izdelovanja novoletnih voščilnic je bilo več stanovalcev. Trem gospem sem pomagala izdelati voščilnico in ob tem smo se tudi поблиže spoznali. Nekateri niso mogli zaradi svoje bolezni v celoti sami izdelati voščilnic tako da smo jim pri tem pomagali. Druženje ob izdelavi voščilnic je pripomoglo k boljšemu spoznavanju njihovih interesov in njihovega veselja do dela. Po programu sem jih pospremila v sobe. Bila sem presenečena, ker je imela ena stanovalka zelo urejen in prijazen apartma.

Preko leta smo se tudi srečevali s skupino Edlvajs. Tudi njihova skupina nas je obiskala na naši šoli na Muti. Z obiskom so nam pokazali, da je tudi njim v veselje druženje z mlajšo generacijo. Skupaj z nekaterimi smo tudi zaplesali. Za živo glasbo pa je poskrbel učenec Rudi s svojo harmoniko.

To šolsko leto sem prvič obiskovala Dom. Vsaka urica je prijetno minila. Spoznala sem, da je pomembno, da bi se mladi čim v večjem številu srečevali s takšno obliko preživljanja prostega časa. Vedno sem se z veseljem vračala proti svojemu domu in o doživetju Doma poročala svoji družini.

Vanesa Topler, 5.r.

SKUPINSKA SLIKA PRED OŠ MUTA

🧩 O svojih vtisih iz Doma sem se pogovarjal s svojo mamo in očetom. Mati in oče sta bila zelo ponosna name in me spodbujala hoditi še v Dom in delati dobre stvari. Letos sem se prvič udeležil tega programa in opazil, da se je prijetno pogovarjati, poslušati, pomagati, spoznavati način življenja v Domu. Sklenil sem, da bom sodeloval tudi v prihodnje. Vesel sem bil tudi, da so se še drugi fantje odločili, da bodo obiskovali Dom.

Anton Patrik Vraber, 7.r.

🇸🇮 V januarju je naš razred pri uri etike obiskal Dom. V jedilnici sta nam dve medicinski sestri predstavili Dom. Najstarejši stanovalec je star 98 let, najmlajši pa 38. Povprečna starost je 80 let. Vsak ima svojo zgodbo, to je približno 275 zgodb. Šli smo na ogled in obiskali dve gospe v sobah. Povedali sta nam, kako preživita dan. Dobila sem občutek, da so srečni, a kljub temu pogrešajo svoje sorodnike. V domu se imajo lepo, saj se lahko preizkusijo v svojih ročnih delavnicah, pojejo v zboru in še veliko več. Enkrat na leto imajo predstavitev, kaj vse so delali čez leto. Takrat povabijo svoje prijatelje in svojce. Ogledali smo si tudi pralnico, ki pa me je zelo presenetila. Imajo velike pralne stroje. Vsak stanovalec ima na ovratniku zapisano svojo številka sobe. Meni je bil obisk zelo všeč. V domu pa sem bila že večkrat z interesno dejavnostjo Razveselimo starejše.

Jolanda Jeromel

O druženju z učenci osnovne šole Muta so stanovalci povedali:

Gospod Pliberšek Ivan:

»So prijazni. Takih je malo. Znajo se pogovarjati; razločno govorijo in znajo tudi poslušati.

Zapeli so nam, pa zaigrali, tako da smo lahko tudi plesali.«

Gospa Sušek Ida:

»Sama nisem rada hodila v šolo... te punce pa rade hodijo in še k nam v Dom pridejo. Res so prijazne. Morajo biti pa tudi pridne. Polepšajo nam dan.

Rada jih imam.«

Gospa Vaukan Pepca:

»Učenci OŠ Muta so prijazni in topli. Radi govorijo in niso domišljavi. Imajo prijazno voditeljico – gospo Marijo, ki jih usmerja.

Pogovarjali smo se o tem, da sem tudi jaz rada hodila v šolo, to je bil najlepši čas. Povedala vem jim, da naj kar bodo pridni, saj se učijo za življenje.«

Gospa Krajnc Brigita:

»Ko sem se pogovarjala s fanti iz OŠ Muta, sem se spomnila svojih mladih dni. Bilo je lepo, a ne tako kot danes, saj smo morali veliko delati. Časi so se zelo spremenili. Ko smo obiskali njihovo OŠ me je kar zamikalo, da bi bila zopet mlada in bi lahko kar tam ostala.«

Gospa Smolar Angela:

»Bilo je »lušno«. Lažje se zaupaš mladim ljudem, ki so pripravljeni poslušati ter sprejemati naše zgodbe in tudi nasvete. Kar naj še večkrat pridejo.«

Gospod Fajmut Kristjan:

»Bilo je lepo, ko so nas obiskali. Spoznali smo jih, skupaj z nami so praznovali 5. rojstni dan naše skupine in kasneje smo tudi mi obiskali njih. Lepo so nas sprejeli in nam pripravili pravo pogostitev – tudi sladoled. Kasneje smo si na Muti ogledali še cerkev sv. Janeza Krstnika (Rotundo).

Bilo je zelo fajn.«

»Zaključni piknik«, je bil v sredo 9. maja 2007 ob 12.30 uri v Koroškem domu starostnikov v Črnečah. Imeli smo okroglo mizo in se skupaj spomnili vseh lepih stvari, ki smo jih skupaj doživeli.

Skozi naše druženje smo se spoznavali, izmenjavali izkušnje in doživetja, ter ugotovili, da se modrost starejših čudovito dopolnjuje z mladostno razigranostjo naših prostovoljcev.

KO PRIDEŠ TI

**KO PRIDEŠ TI,
SPOMIN NA MLADE DNI
V MOJE MISLI PRIHITI.**

**SRCE SE POMLADI,
LICE RAZJASNI
IN OKO ZNOVA ZAŽIVI.**

**KO PRIDEŠ TI
JE PRAZNNIK
IN JE MAJ.**

**IN KMALU PRIDI SPET,
SAJ S TABO
VRNE SE POMLAD.**

Ravnateljica gospa Anita Ambrož je na letošnjem zaključnem srečanju z našo skupino Edlvajs povedala: »Izkušnje sodelovanja so zelo bogate; tako za otroke, za mentorico in tudi za vodstvo šole. Pomembno je, da v današnjem času gojimo vrednote, da se otroci medgeneracijsko povezujejo s starimi, da se pripravljajo na starejše obdobje svojega življenja. Vsako leto se ideja dopolnjuje, oziroma sodelovanje se spreminja. Učenci in učenke radi sodelujejo in vedno več se jih vključuje. Projekt kot tak podpira tudi Občina Muta«.

Naše druženje je obrodilo sadove. Vzpostavilo se je uspešno sodelovanje, ki je rodilo mnoga poznanstva, prijateljstva in je bilo podlaga za nešteto lepih dogodkov in še dragocenejših spominov. Prepričani smo, da je to povezovanje med OŠ Muta in skupinami v našem Domu na dobri poti; veseli smo, da je v naši okolici še toliko prijaznih otrok, ki najdejo čas za prostovoljstvo in radi pridejo v naš Dom.

**V NAŠA ŽIVLJENJA STE PRINESLI SVOJO MLADOST IN NASMEJANOST.
ZARADI VAS SMO BOGATEJŠI ZA MNOGO
LEPIH TRENUTKOV,
KI JIH NE BOMO NIKOLI POZABILI.**

**ISKRENA HVALA ZA PRIPRAVLJENOST,
ZA VSA SREČANJA,
ZA VSE LEPE MISLI
IN VSE DROBNE POZORNOSTI...**

EKSKURZIJA SKUPINE PECA

TONE SUŠNIK, stanovalec

Jehovi je bilo dopadljivo, saj je nam dal lep majski dan za izlet, čeprav smo koledarsko zašli v čas ledenih mož. Usmilil se je starih ljudi, saj je vedel, da je to zanje zdravo. Aničin sin Bojan je varno vozil v višino in blago jemal ovinke. Hvala mu. Pa ne bom pisal o poti prelestne majske narave.

Ustavil bi se pri treh potovalnih punktih – VRH STROJNE približno 900 m nadmorske višine. Na tamkajšnjem pokopališču cerkve Sv. Urha, počiva koroški Karjavelj – ljudski pesnik BLAŽ MAVREL. Na šoli je iz mavca njegova glava. Je imel svojo bajto – pri STONKNI - malo pod vrhom.

Za uvod v pesniško zbirko si je napisal tale moto:

»O, strmi breg, življenje ti,
pri tebi spati je težko,
kjer pusta trava zeleni
pa tudi rožice cveto
in trnje vmes na te preži,
da smeh in rane daje ti.
Zato ta šopek rož in trav
je pisan in krvav.«

Vsak teden je šel v Študijsko in si nesel nahrbtnik knjig. Čez teden jih je vrnil, nato pa spet poln nahrbtnik... Ko je nekoč posekal – pač brez dovoljenja – nekaj smrek, so ga za nekaj dni zaprli. In ko se je vrnil, se je veselo pohvalil, da tako »dore košte še nisem jedel«. Dalo bi se več povedati o njem.

O Strojni pa še to, da je prva leta kot učitelj služboval znani dramatik France BRENK – za njega je bilo to kazensko mesto. Bil je mesten človek.

Iz Strojne se prestavimo v »OSREDNJO KNJIŽNICO dr. Franca Sušnika« (bil je njen ustanovitelj). Za mnoge je bilo to prvo srečanje s takim bogastvom knjig. Začelo se je skromno leto 1949: Dr. Franc Sušnik, Osojnikova Marija – Šteklanova s Fare, poročena s pisateljem Leopoldom Suhadolčanom, Franci Paradiž (partizan, ujet, v Dachavu, ob službi študiral slavistiko), ki je od posledic vojne mlad umrl. Z izredno ljubeznivostjo nas je vodila namestnica ravnateljice Meta Boštjan, Šteklanova, po zelo lepo obnovljenih prostorih starega gradu grofov Thurnov – kjer se je rojevala prva slovenska koroška gimnazija, sledil je Slovenj Gradec, končno gimnazija za Slovence v Celovcu, ki letos praznuje 50 let. Najstarejša knjiga študijske je častitljiva Dalmatinova Biblija (Sv. Pismo) iz leta 1584. Za obiskovalce je na voljo vezana kopija originala (original hranijo v negorljivih omarah).

Original je naredil zanimivo pot: Stoletja je bil v kmečkih rokah, pri Čerčiju; pri Mlinarju na Blatu blizu Pliberka. Ko je bežal iz Koroške po plebiscitu gospod in duhovnik Anton Mlinar, se je zatekel na Hrvaško v Ivanec, z Biblijo vred. Po njegovi smrti (1949) so jo dediči prodali za simbolično ceno in dr. Sušnik jo je kupil za Študijsko. Mislim, da je dala Železarna na Ravnah ta denar. Plemenito sodelovanje. Ob takem in tem sprehodu se mi obujajo spomini iz zgodnjih dijaških let.

Kjer je danes elegantna poročna soba, je bil naš razred; kjer je Suhadolčanov kabinet, je stanovala profesorica za slovenščino Zdenka Škrjančeva; profesor in znani slikar Lajči Pandur je stanoval nadstropje višje, profesor Arhar je imel sobo, kjer sedi dežurna uslužbenka. Tu se je torej rojevala NAŠA GIMNAZIJA. Tako približno.

Zadnja postaja – KITAJSKA RESTAVRACIJA na Ravnah, tam nekje ob Suhi. Tu je bilo telesu zadoščeno in to s tako prijetno slastno hrano: pečeni rezanci z zelenjavo, pečeni riž z zelenjavo in jajci, sladko-kisli piščanec, mongolsko pečeno meso, hrustljava raca, hrustljavi piščanec – vse zelo, zelo dobro.

KITAJSKE SPECIALITETE

Tudi voditeljicama Olgi in Anici prav lepa hvala za organizacijo in vodenje.

ZAKLJUČEK PRED DOMOM

OBISK KONCERTA

TEREZIJA MEŠELJ, stanovalka

Nekoč je bil v naši bližnji okolici en koncert. Naši stanovalci so se ravno pogovarjali, kdo gre na koncert, prijavilo se jih je veliko. Anica pa reče prijatelju, greva midva tudi, jaz bi rada šla. On pa malo pomisli in reče: »Ah, jaz ne bi šel, jaz sem tako rad tukaj spodaj, meni je tu

tako lepo. Bodi ti tudi doma! Bova pa malo tvoja kolena pomasirala, ker praviš, da te tako bolijo!« Ona pa odgovori: »Dobro, bom pa ostala doma. Samo to si zapomni, ko boš masiral kolena, da ti ne bo roka ušla višje!« Pa se oglasi Terezija: »Oh, saj njemu je pa tukaj spodaj tak lepo, da se ti ni treba nič bati!«

MED NAMI...

IZLET PEVCEV IN PROSTOVOLJCEV V RAZKRIŽJE

MANCA JAVORNIK, socialna delavka

Pripravljenost delavcev in prostovoljcev, opravljati humano delo, izven službenega časa, je vsako leto, nagrajena z nepozabnim izletom. Letos smo si za cilj izbrali Razkrižje. Pot nas je vodila mimo Rakičana, kjer smo si ogledali njihov dom starejših.

Ker smo bili prvič na tem koncu Slovenije, smo si želeli ogledati vse, kar nam Prlekija ponuja. Imeli smo čast, da nas je sprejel sam gospod župan Razkrižja. Naš postanek je bil na Kovačiji Horvat, ki je najstarejša delujoča kmetija, s kar 150 letno tradicijo. Prijazno nas je sprejel gospod lastnik in nam prikazal kovaško obrt in sam muzej.

Zapeljali smo se tudi do parka energetskih točk, z Ivanovim izvirom, kjer nam je radiostezist povedal vse o pozitivnih sevanjih na tem območju.

Seveda pa ne bi bilo Prlekije brez oljarne. Pokušina bučnega olja v oljarni Gibina, je kar vabila k nakupu.

Za konec smo obiskali še » Razkriški kot«, kjer je postavljena rekonstrukcija identičnega naselja, kot je bilo pred 5500 leti. Domačini so za nas v živo uprizorili življenje takratnih prebivalcev.

Zaključek našega izleta je bil na Kogu, na turistični kmetiji Puklavec, ki nam je že dobro znana. Tudi tokrat smo bili zadovoljni s ponudbo njihovih pristnih jedi, seveda pa ni manjkal obisk vinske kleti.

2. doživljajski TABOR na ČŠOD AJDA na Libeliški gori

»Med stanovalci in z njimi«

Marina Oderlap, socialna delavka - pripravnica

Dom Ajda leži na razglednem pobočju Libeliške gore (občina Dravograd). S terase se odpira lep razgled na Dravsko dolino z vasjo Libeliče, prek Drave pa na mejno goro Košenjak (1522 m) in avstrijsko Štalensko goro (Magdalensberg). V zaledju leži gozdnata Strojna (1054 m) z raztresenimi gorskimi kmetijami. Bližnja okolica ima vse tipe življenjskih prostorov, primernih za naravoslovno delo, bogato kulturno dediščino in lepe primerke ljudske arhitekture.

*Príjaznost besed ustvarja zaupanje;
Príjaznost misli ustvarja mladost;
príjaznost darovanja ustvarja ljubezen.*

Lao Ce

Glavni namen tabora je bil medsebojno spoznavanje, vzpostavljanje, negovanje in ohranjanje temeljnih medosebnih odnosov med stanovalci doma, vami - njihovimi sorodniki in zaposlenimi v domu.

ODKRIVANJE SKRITEGA PRIJATELJA

Za tabor je bil izbran mesec maj; čas ped vročino in pred dopusti. Čas, ki ga še lahko namenimo svojim bližnjim in skupaj z njimi preživimo nekaj časa v naravi in v dobri družbi.

» Ptice se ne trudijo leteti, ampak letijo. V naravi človeka je, da uresničuje svoje sanje v snovni obliki, brez napora in zlahka «.

Tabor je bil vsebinsko zasnovan tako, da je vzpodbudil in omogočil pretok bogatih življenjskih izkušenj, znanj in vedenja. Ustvarili smo še eno priložnost s pomočjo katere smo se lahko spoznavali tudi izven Doma, na bolj sproščen in prijeten način.

Rdeča nit tabora - igra »Skrivni prijatelj«, nas je tekom tabora skrivnostno zbliževala, zato nam veselje ob razkritju skrivnega prijatelja ni ušlo.

Prav tako pa je bilo obilo časa tudi za sproščen klepet, druženje, smeh in veselje.

Tabor je potekal 26. in 27. maja 2007.

Sobotno popoldansko druženje nam je obogatila gospa Olga Emeršič s svojim predavanjem na temo »Sprostitutvene tehnike in dihanje«.

NA DESNI, GOSPA OLGA EMERŠIČ S SORODNICO STANOVALCA

» Vsak, ki ga srečam, si zasluži, da ga pozdravim z nasmehom « .

Večer pa smo zaključili s piknikom ob »tabornem ognju« in v prijetni družbi glasbenih gostov Milana Kamnika in Mance Javornik.

PLES OB KRESU

V domu si v vseh pogledih prizadevamo za čim boljše odnose med stanovalci in zaposlenimi. Toda kljub vsemu moramo biti v službi strokovni in uradni. Nosimo svoje uniforme in smo za to nekako »drugačni« od naših stanovalcev. Tabor pa je to mejo zabrisal. Tu nismo bili več zaposleni in stanovalci, bili smo prijatelji in družabniki, ki smo želeli skupaj preživeti prijetne urice, se preprosto družiti in se obenem tudi notranje bogatiti. Dobili smo to in še več. Tabor nam je dal drugačen vpogled v naše odnose, dal nam je bližino in še poglobil naše prijateljstvo. Prisotnost sorodnikov je bila le še pika na i. Bilo je prelepo in komaj čakamo na naslednje leto, ko nas bo tabor zopet združil.

» In potem se je čas ustavil.

Ko trenutek postane večnost, lahko dobi marsikaj drugačen pomen...

Trenutek in toliko različnih,

nepozabnih in tujih podob, zaradi katerih naša notranjost nima miru...«

Dolge mesece je stanovalka Cecilija Bratuša v mislih sestavljala besede. Sin Lojze jih je zapisal in nastala je zelo stara pesem, ki jo poznajo le starejši ljudje:

MORNAR GAŠPER

» Gašper dela novo ladjo,
 novo ladjo prav zares,
 na vrveh pa belo jadro
 za ogrodje hrastov les.

To bo imenitna ladja,
Gašper pa bo kapitan,
z novo ladjo bo odjadral,
na široki ocean

Jadral bo po južnem morju,
šel na severni tečaj,
mamo bo doma skrbelo,
kaj če ga ne bo nazaj.

Dolga leta nič ne piše,
on nekje se je zgubil,
morda na vihnem morju,
se je z ladjo potopil.

Toda nekega večera,
ladja prišla je v pristan,
z ladje stopi in objame,
mamo Gašper kapitan.«

PREDSTAVLJAMO STANOVALCA...

Ivica Peruš, delovna terapevtka

ONUK IVAN

GOSPOD IVAN IN DELOVNA TERAPEVTKA

Gospod Ivan se je rodil pred štiriinsedemdesetimi leti v vasi Sveti trije kralji nad Radljami. Leta 1948 se je njihova družina pod prisilo preselila v Mislinjo. Ni jim bilo lahko, oče je sam preživel družino, mati je bila invalidka, poleg malega Ivana so bili še trije otroci. Osnovno šolo je obiskoval v Mislinji. Veliko spominov ima nanjo, lepih in »nelepih«. Pove, da je učiteljica v drugem razredu, na prstih zlomila prenekatero palico.

1954 leta so se preselili na Muto, kjer je oče kupil hišo. Tam je bila takrat tovarna poljedeljskega orodja in livarna Muta, današnja Kovačija.

Ko je končal osnovno šolo, je nastala v tovarni potreba po modelarju; Ivan se je tega poklica izučil in se leta 1962 tam redno zaposlil.

V službi je bil priden, natančen in vesten, nenehno je iskal rešitve, kako bi nek postopek izboljšali, skrajšali, olajšali delavcem. Inovacije, do katerih se je dokopal prav on, so v tej tovarni tudi uvedli. Ko ga vprašam, kolikšna je bila nagrada, mi v smehu odvrne: »Jaz nisem dobil nič, šef jih je pa dobro vnovčil.« Ni opaziti, da bi ga to posebej jezilo.

Leta 1966 se je poročil, ima hčerko in sina.

Gospodu Ivanu pa zdravje ni najbolje služilo; 1986 leta je zbolel in se čez štiri leta upokojil. Ko mu je leta 1999 umrla žena, je začel razmišljati o preselitvi v dom. Spomladi 2003 se je vselil v naš dom.

Gospod Onuk je prišel v dobri fizični kondiciji in tak je še danes. Vključen je v aktivnosti delovne terapije, pomaga in marsikatero uslugo naredi drugim stanovalcem, pomoč ponudi tudi delavcem različnih služb v domu.

Ne samo, da je ves čas aktiven, tudi tukaj v domu ne more iz svoje »prave« kože. Nikoli ni brez zaposlitve in karkoli počne, pri tem razmišlja, kako bi se dalo narediti hitreje, boljše ali enostavneje.

S seboj je prinesel šivalni stroj, s katerim velikokrat priskoči na pomoč šivilji, s šivanjem slinčkov ali rokavičk, ki jih naše sestre in bolničarke potrebujejo pri negi in hranjenju stanovalcev. Tudi statve, ki jih je naredil sam, so mu pripeljali takoj po vselitvi. Na njih je bilo stkanih precej preprog iz odrezkov iz nogavic, vse pa so bile razstavljene na Srečanju s sorodniki. Kar nekaj jih je tako v kopalnicah naših delavk in sorodnikov naših stanovalcev. Da pa je bila »proizvodnja« čim hitrejša, je g. Ivan naredil še motovilo na katerega je navijal to kar precej debelo nit. Ker pa je preja nastajala v prostorih delovne terapije, se nato oprala v pralnici in so preproge nastajale v njegovi sobi, so bile razdalje in teža prevelike, da bi se stvar prenašala z rokami. Ivan si je v ta namen izdelal voziček na eno ročko, da se ne bi po nepotrebnem utrudil.

Naš dom je lani dobil podarjene statve od društva Ozara iz Slovenj Gradca, ki pa niso bile v najboljšem stanju. Gospod Ivan je vse uredil tako kot je bilo treba, zdaj na njih že nastajajo izdelki.

Malo za šalo malo za res si je izdelal, kot danes večkrat rečemo, dva v enem – sprehajalno palico, ki jo med sprehodom po potrebi z eno kretnjo spremeniš v stol in že počivaš.

Ker mu bivanje v domu drugače poteka brezskrbno, večkrat predlogo razmišlja, kateri dan v tednu teče. Svojo stensko uro, ki se navija na uteži, je »naštimal« tako, da le ta pokaže, kateri dan v tednu je.

Veliko je še koristnih stvari, ki jih je s svojimi idejami naredil ta naš Ivan. Če koga zanima in se želi v to prepričati, verjamem, da ga bo Ivan z veseljem povabil v svojo sobo in mu vse pokazal.

»Jaz iščem le eno, da bi izrazil tisto, kar hočem. In ne iščem novih oblik temveč jih najdem«

GOZDNA PTICA

Mateja Erjavec

Stopam po travniku.
Prispem do gozda.
Pogled nanj me navdahne
z njegovo mogočnostjo, lepoto.
A obenem začutim njegovo trdoto.
Hlad in veličastna lepota
se združujeta v naravno celoto.

Opazujem gozd. Dih.
Združuje rastline, drevesa,
živali, mahove...
Čutim tudi duhove.

V njem so lepe veverice,
koristne žuželke,
zvite lisice.
Nerodni medvedi, nenasitni volkovi-vsejedi.

Na lepi zeleni jasi
se ptica oglasi.
Gledam jo.
Ta ptica oddaja poseben žar-
ona je tega gozda čar.

Okoli nje posebna se vije svetloba,
ki sega vse do gozda roba.
Ta svetloba se močno razgrinja,
ves hlad in temo gozda razblinja.
Nje pesem še tuljenje volkov preglasi,
življenje v gozdu poživlji.

RAZMIŠLJAM, ALI TA PTICA VE,
DA GOZD JE LEP ZARADI NJE.

ŽIVLJENJSKE ZGODBE

Marina Oderlap, socialna delavka- pripravnica

Gospa Štefanie Pungartnik

Rodila se je 11.12.1922 v sosednji Avstriji. Kmalu po njenem rojstvu se družina vrne v Slovenijo. V družini so bili štirje otroci – tri sestre in en brat. Ker ji je mati zelo hitro umrla, se jim je življenje korenito spremenilo. Na kmetiji, kjer so živeli je bilo vedno veliko dela. Rada je hodila v šolo, rada je pisala in risala, a čas za šolo je bil le pozimi, ko ni bilo toliko drugega dela. Ker se je njen oče kasneje ponovno poročil, je dobila še dve polsestri in enega pol brata. Po štirih letih šolanja je odšla služiti po drugih kmetijah. Poročila se je pri devetnajstih letih. Nekaj časa so živeli v Libeličah, nato pa se vrnejo na Ravne. Prišla je vojna in ostala je sama z dvema otrokoma. Moža so odpeljali v taborišče Dachau, od koder se je po dveh letih bolan vrnil domov. Dela ni nikoli zmanjkalo. Kljub temu pa je vedno rada brala. Spomini jo ponesejo nazaj, in z nasmeškom mi pove: »Prebrala sem celo Ravensko knjižnico; včasih sem brala tudi do dveh zjutraj«. Z možem je hodila tudi na izlete in kljub trdemu delu so to časi, ki se jih zelo rada spominja.

Leta 1987 ji je umrl mož. Ostala je sama... »Bilo je dobrega in slabega, vse pride«, z nasmeškom pove. Čas je mineval in za nekaj časa se je preselila k hčerki v Slovenj Gradec. Kmalu pa se je odločila, da bi šla v Dom. Tako sta s hčerko izpolnili vlogo in prišla je v Črneče. »Zdaj sem pa tu, pa stara«, se nasmeji.

V Domu je že tri leta in pol. V začetku je delala v pralnici – likala in zlagala je perilo. Ko pa zaradi nog tega dela ni več zmogla, je pričela delati v delovni terapiji, to delo ima zelo rada. Še vedno rada bere, gleda televizijo, posluša radio, že tri leta pa je tudi članica skupine Lipa, ki deluje v našem domu. »Tu se počutim kot doma, pa tudi na kakšen krajši izlet še grem« mi zatrdi. Po večerji gre rada v park, pa na sprehod okrog doma; kasneje pa se s sosedi zberejo pri mizi, klepetajo in si pravijo vice, ... Ko so se nekoč prijateljice pogovarjale o tem, kaj lahko jedo, se je »pohecala«, da ona lahko hvala – bogu vse poje razen kamenja, saj »taj bi bila pa proteza hin«.

Vesela je, da je še tako dobro, da lahko hodi. Tudi domov, k hčerki še gre na obisk – za čez dan; zvečer pa se ji že mudi nazaj v Dom, saj njena postelja je »ta – boljša«, kot sama reče. Njen dom je zdaj Dom.

Sobica s pogledom na park, lepi spomini, vesel obraz in prijeten pogovor, so stvari, ki mi jih je tistega popoldneva podarila gospa Pungartnik. Hvala.

Gospod Anton Sušnik

Njegova življenjska pot se je začela 30.12. 1932 na Prevaljah. Otroštvo je preživel v družbi treh bratov. Obiskoval je osnovno šolo v Mariboru in kasneje še nemško na Prevaljah. Leta 1943 se je vpisal v klasično gimnazijo v Celovcu. Doživel je prešolanje v Mežico in na Prevalje. Maturiral je leta 1951 v na novo ustanovljeni gimnaziji na Ravnah. Istega leta jeseni se je vpisal na slavistiko na Filozofsko fakulteto, kjer je študiral slovenščino in srbohrvaščino. Diplomiral je leta 1957 s temo o Prežihovi Požganici.

Po končanem študiju in vojaški službi se je z dušo in telesom posvetil svoji poklicni poti. Poučevanje je postalo njegov svet. Prvo službo je dobil na tedanji Metalurški-industrijski šoli na Ravnah. Leta 1961 pa se je zaposlil na gimnaziji. »Ko sem odšel na gimnazijo, sem pričakoval veliki literarni potencial. To se je resnično zgodilo. Na gimnaziji so bili odlični slavisti, zato sem se moral veliko pripravljati, to pomeni veliko brati, brati leposlovje«.

Najraje se spominja dela z dijaki, druženja z njimi in potovanj. Zelo rad je potoval, spoznaval tuje dežele in neznane kulture. Potovanja včasih niso bila tako enostavna. Potreboval si različna dovoljenja in denar, ki pa ga nisi smel nositi s sabo. Z nasmehom mi pove, da je na potovanjih dobil tudi kakšno »imigrantsko« literaturo. In da če ne »reskiraš«, nič ne doživiš. Tako je potoval po Evropi in svetu; bil je v Črni Gori, Beogradu, Rimu, na Slovaškem, pa tudi v Indiji. Ko je bil doma, je v prostem času delal na posesti; spravljali so sadje in stiskali mošt.

Na poklicnem področju njegovemu aktivnemu udejstvovanju ni bilo meja. Organiziral je predstave in literarne krožke, vodil je tudi recitacijske skupine. Literarna dejavnost šole je bila na njegovih ramenih in postala je način njegovega življenja.

Njegova dela (uredniška, avtorska, oz. soavtorska) : Po Prežihovih Kotljah (1973, 1983, 1989), Prežihov album (1983), Kotlje (1985), Bodi pozdravljena devica Marija (1990), Zbornik o dr. Alojzu Kuharju (1993), Koroški zapisi (1994), Slovstveni in kulturnozgodovinski vodnik. 5, Koroška (1996), Leše (2001), Šentanel, kraj in ljudje (2004), Kotlje (2005).

V zrelih letih se je poročil in dobil sina. Tako se je tudi njegovo življenje umirilo.

Spomini pa ga vedno znova ponesejo nazaj, ko se je »Guštanj« v vsem svojem sijaju ponašal s svojimi trgovinami v trgu, s »trško« šolo...Spominja se »župnijskega vrha za cerkvijo«, in vseh, ki so takrat na Ravnah nekaj veljali. »Mesto ima veliko duhovno moč«.

Čas je hitro mineval in ni mu žal za stvarmi, ki jih je doživel. »Moraš pa – ta lepše stvari ven pobrat, pa za spomine pustit; tako ugotoviš, da se je splačalo živet«, mi svetuje. Pove mi tudi, da ne telefonira rad in še vedno rajši piše. »Ljudje smo vedno manj pismeni. Pismo nam razkrija odnose«. Tudi sam bi v prihodnosti še rad zbral pisma, ki jih je njegov oče pisal materi še preden se je »oženil«. »Pisma so vsebinsko in stilistično zanimiva, ker tega več ni«.

V Domu je že tri leta. Je član skupine Peca in tudi član novoustanovljene recitacijske skupine. Optimistično in z veliko volje se vključuje v Domske aktivnosti in tako še vedno počne stvari, ki mu veliko pomenijo.

»Če si enkrat star, si pač star; pa kaj potem«, z nasmeškom reče. In verjamem mu. Življenje je lahko kljub bolezni lepo in polno in prav gospod Sušnik, nam to vedno znova in znova dokazuje.

V SPOMIN JAROSLAVU KOTNIK

Jaroslav Kotnik je bil rojen 19. 2. 1914 v Trstu očetu Francu in mami Emiliji. Mama Emilija je bila gospodinja pri bratu duhovniku v Štanjelu na Krasu. Ko je oče, železničarski uradnik, postal vdovec se je poročil z Emilijo in tako se je Jaroslav rodil v Trstu. Sredi prve svetovne vojne je oče poslal družino na Dobrije pri Ravnah od koder so se nato preselili na Ravne. Od mladosti je bil povezan z župnijo Ravne na Koroškem, kjer je tudi imel novo mašo leta 1937.

Po končanem osnovnošolskem šolanju je kot gojenec dijaškega semenišča Maximilianum-Victorinum v Mariboru maturiral na mariborski klasični gimnaziji. Študij je nadaljeval na Teološki fakulteti v Ljubljani in bil na nedeljo pred praznikom sv. Cirila in Metoda, 4. julija 1937 v Mariboru posvečen v duhovnika.

Po posvečenju je nastopil svojo prvo duhovniško službo, kot kaplan v župniji Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Že leto dni kasneje ga je takratni mariborski škof dr. Ivan Jožef Tomažič poklical na škofijo in mu zaupal škofijskega tajnika. Nadarjenost in ljubezen do študija ga je vse življenje spremljala. Zelo se je zanimal za Sveto pismo in se poglobljajal v biblične znanosti. Tako je bil 1. oktobra leta 1940 imenovan za docenta bibličnih ved stare zaveze na takratni Visoki bogoslovni šoli v Mariboru in bil obenem tudi pomočnik študijskega prefekta.

Ko je bilo ob vdoru Nemcev bogoslovje v Mariboru nasilno ukinjeno, je tudi njega, zadela usoda izgnanstva. Med drugo svetovno vojno je opravljal službo duhovnega pomočnika v župniji Stupnik, blizu Zagreba. Po drugi svetovni vojni, ko bogoslovje in Visoka bogoslovna šola v Mariboru nista mogla delovati, se je velikodušno odzval prošnji škofa in sprejel dušnopastirsko delo na župnijah: Najprej kot upravitelj župnij Št. Janž pri Dravogradu in Sv. Peter na Kronske gori (1947 - 1952). Leta 1952 pa je prišel na Ravne, v svojo domačo župnijo in to župnijo vodil do leta 1989, ko se je upokojil. Tudi kot upokojeni župnik je še rad pomagal pri dušnopastirskem delu, dokler so mu moči dopuščale. Leta 2002 se je preselil v Koroški dom starostnikov v Črneče. Neprestano se je zahvaljeval za pozornost in skrb, ki je je bil deležen.

Vsaj dve značilnosti lahko omenimo, ki se kakor zlati niti vlečeta skozi njegovo 70-letno duhovniško službo:

1 Veselje do študija. Kljub temu, da mu ni bilo dano, da bi svoje znanje postredoval mladim, kot profesor je s svojim temeljitim študijem pastoralnih vprašanj in poznavanjem Svetega pisma bil lahko vzor marsikateremu duhovniku in pastoralnemu delavcu.

2. Bil je duhovnik, ki je bil blizu ljudem, še zlasti svojim koroškim rojakom. Tudi ko je obnemogel je želel ostati med ljudmi, kjer je deloval. V mesecu aprilu 2002 preselil v Koroški dom Starostnikov v Črneče in tam, kot oskrbovanec doma z molitvijo in vdanim prenašanjem

bolezni in starostnih težav, kolikor je mogel z daritvijo svete maše in molitvijo spremljal delo v ravenski župniji in drugih koroških župnijah.

Naj mu bo Gospod bogat plačnik za njegovo duhovniško delo in življenjski zgled!

Spoštovani! V imenu Jaroša, dr. Franca Krambergerja, mariborskega nadškofa in v svojem osebnem imenu se želim še enkrat zahvaliti vodstvu in osebju Koroškega doma starostnikov za vso skrb in pozornost do našega sobrata duhovnika. Bog povrni vsem, ki ste mu kaj dobrega storili in ga sprejemali v njegovi enkratnosti.

Franc Linasi, dekan

V SPOMIN GOSPODU BLAZNIK FERDU OLGA ISAK- PROSTOVOLJKA

NAŠA PRIJATELJSKA SKUPINA »PECA« JE IZGUBILA
PRIJATELJA - GOSPODA BLAZNIK FERDA.

V NAŠO SKUPINO SE JE VKLJUČIL TAKOJ PO NOVEM LETU.
POSTALI SMO PRAVI PRIJATELJI - KOT BI SE POZNALI ŽE MNOGO LET. VSE
NAS JE PREVZELO NJEGOVO LEPO PETJE
IN MNOGE ŽIVLJENJSKE IZKUŠNJE.

MENI PA JE POMENIL ŠE VELIKO VEČ!

Z NJIM SEM BILA POVEZANA Z MOJIM OČETOM.
NA ELEKTRARNI DRAVOGRAD STA SKUPAJ DELALA
CELIH 40 LET.

KO SVA SE V KOROŠKEM DOMU PRVIČ SREČALA
PRED VEČ KOT DVEMA LETOMA, JE BIL ZELO VESEL.

SPOMINJAL SE ME JE KOT MALE DEBELUŠKE.

KO SVA SE OB TORKIH SREČEVALA V PREDVERJU
NAŠEGA DOMA, MI JE OB VSAKEM OBISKU STISNIL ROKO
IN ME LEPO POZDRAVIL.
GOSPOD BLAZNIK JE ZELO RAD IGRAL KARTE - VENDAR
SI JE VEDNO VZEL ČAS ZA KRATEK POMENEK.

NA PRIREDITVI OB KONCU LETA SE JE PRIDRUŽIL NAŠI
MIZI IN TAKRAT JE BILO ŠE VEČ ČASA ZA KLEPET.
ZANIMALO GA JE KAJ POČNEM VSAK TOREK V DOMU.
KO SEM MU RAZLOŽILA - MI JE DEJAL: » OLGA, JAZ BI
SE TUDI PRIDRUŽIL VAM V SKUPINI!«

ČLANI NAŠE SKUPINE SO GA Z VESELJEM SPREJELI .

KLJUB KRATKEMU OBDOBJU SMO Z NJIM PREŽIVELI
LEPE TORKE.

Z ŽIVLJENJEM V DOMU JE BIL ZELO ZADOVOLJEN IN JE VEČKRAT POUDARJAL, DA JE TO NJEGOV DRUGI DOM.

KO SMO KONEC MAJA ORGANIZIRALI DRUGI TABOR NA »AJDI« V LIBELIČAH, SE JE TEGA TABORA TUDI UDELEŽIL.

NAKLJUČJE JE HOTELO, DA SVA V IGRI »SKRITI PRIJATELJ« IZBRALA DRUG DRUGEGA.

OB ZAKLJUČKU TABORA SMO UDELEŽENCI ZBRALI SVOJE OBČUTKE IN SI JIH TUDI POVEDALI.

TAKRAT JE GOSPOD BLAZNIK SVOJE OBČUTKE IZRAZIL TAKOLE:

» ČE BI OBSTAJALA NOBELOVA NAGRADA ZA PRIJAZNOST, POMOČ IN ODNOS DO STAREJŠIH LJUDI, BI ZA TO NAGRADO PREDLAGAL VODITELJICI SKUPINE »PECA«, ANICO IN OLGO. S TEMI BESEDAMI PA JE DAL PRIZNANJE TUDI VSEM DELAVCEM DOMA IN PROSTOVOLJKAM, KI SO SE UDELEŽILE TEGA TABORA.

KONČALA SE JE ŽIVLJENSKA POT ČLOVEKA, KI SMO GA IMELI ČLANI SKUPINE »PECA« ZELO RADI.

ŠE POSEBEJ PA GA BOM POGREŠALA JAZ!

GOSPE ANI ČUČEK, ČLANICI SKUPINE PECA

ANICA DEBENJAK - PROSTOVOLJKA

Z gospo Olgo Isak, s katero skupaj vodiva skupino PECA, sva velikokrat obiskale gospo Ano Čuček v sobi, kjer je ležala nemočna zaradi svoje že kar dolgotrajne bolezni. Dolgo časa je samo njen pogled izžareval hvaležnost za obisk in tudi stisk roke je pokazal, da naju je dobro poznala. Zadnje čase pa zaradi njene telesne izčrpanosti, tudi dobrovoljnega pogleda in stiska roke ni bilo več. Sredi novembra letos je odšla tiho od nas, tako tiho in skromno, kakršna je bila ves čas, ko je bila članica naše prijateljske skupine.

Pred poškodbo kolka je z nami hodila na izlete in sodelovala na skupini vsaki teden. Najlepša fotografija je z Ivarčkega jezera, kjer smo skupaj preživeli čudovit popoldan, pa tudi s praznovanj naših rojstnih dnevor je videti njen sijoč in dobrovoljni nasmeh. Tudi potem, ko sama ni mogla več sigurno hoditi, je bila vedno zelo vesela, da sva jo z vozičkom pripeljale na naše srečanje in ji tako polepšale dan.

Gospa Čuček, ohranili vas bomo v lepem in trajnem spominu.

SKENIRAJ BUKOVEC

V gubah, sklonjenih ramenih,
osivelih laseh in tresočih rokah
se skriva tisoče misli, smeha, joka,
skrbi in razposajenosti, upov in brezupa, sreča in žalosti.
Ko zreš v njih oči, je kot bi gledal zvezde,
v katerih se v tem trenutku zrcali zgodovina veselja.